

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

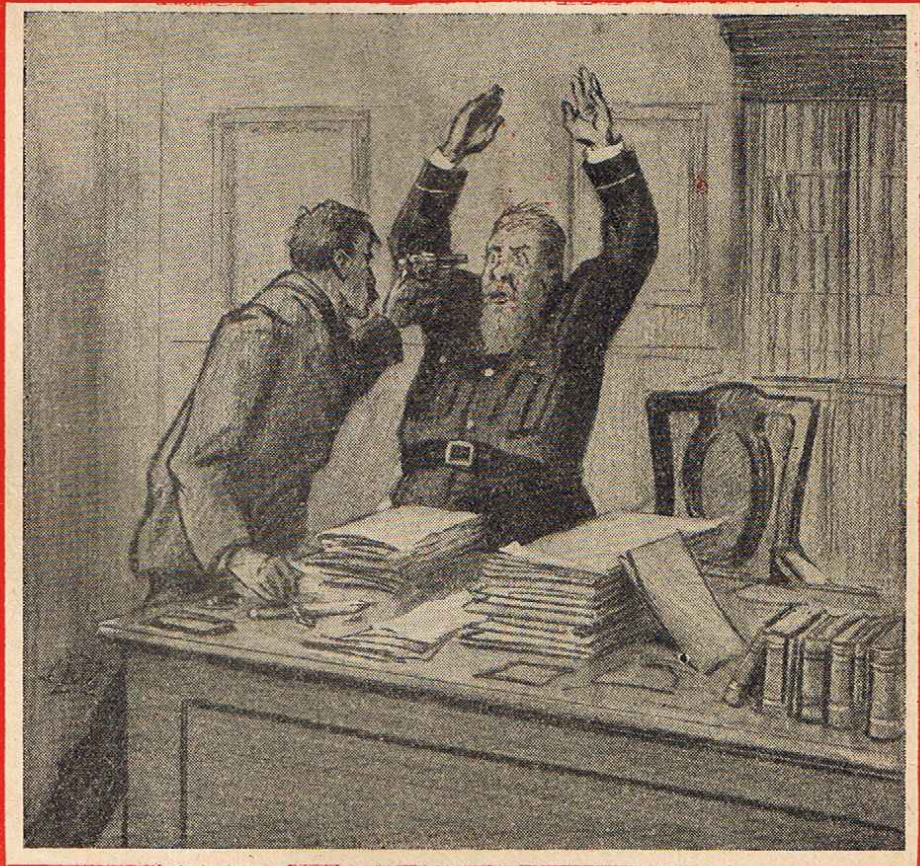
genaamd

Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE IVOREN DOLK

N 2312

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Cord Lister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE IVOREN DOLK

HOOFDSTUK I

DE MOORD BIJ BANKIER LEWENSTEIN

De hoofdinspecteur van de Londense politie, Baxter, zat welbehaaglijk in zijn gemakkelijke bureaustoel voor de schrijftafel in zijn privé-kantoor in het gebouw van Scotland Yard, en kauwde met evenveel ijver als smaak op het uiteinde van een rammenas, een knolvrucht.

Het was omstreeks negen uur in de ochtend en dus voor de inspecteur, die niet bepaald matineus was uitgevallen, vrij vroeg.

Hij keek op zijn polshorloge en belde.

Een agent van politie trad binnen en vroeg wat zijn superieur wenste.

— Is mijn secretaris nog niet aanwezig?

— Neen, mijnheer, antwoordde de man, ik heb meneer nog niet gezien.

— Hoe komt dat?

— Dat weet ik niet, meneer.

— Jullie weet nooit iets. Het is en blijft hier een hende. Als ik er niet ben, loopt alles in het honderd en doet iedereen wat hij verkiest. 't Is nu toch kwart over negen en de dienst van meneer Marholm begint om half negen. Als het nog eens voorkomt, dan zal ik met het jongemens ernstig moeten spreken.

— Dat kunt u dan op het ogenblik doen, chef, klonk een stem achter hem, want het jongemens staat voor u.

De politieagent vertrok, zonder verder op enig bevel te wachten.

— Bent u daar eindelijk, meneer? vroeg Baxter woedend. Weet je wel, dat je veel te laat bent?

— Het is maar de kwestie, hoe men de zaak beziet, chef, merkte Marholm droog op, terwijl hij voor zijn schrijf-

tafel ging zitten.

— En hoe bezie jij het dan wel? vroeg Baxter.

— Wel, chef, ik geloof niet dat ik te laat ben, maar dat u hier te vroeg bent gekomen.

— Ben je soms van plan, je dag met flauwe grappen te beginnen? vroeg Baxter dreigend. Ik zou je raden om het niet te doen, want ik ben niet in een stemming om ze te verdragen.

— Dat verwondert me niemendal, chef. U bent veel te vroeg opgestaan, dat is de hele kwestie. Het is slecht voor u om zo vroeg op te staan. Ik heb een tante, die honderd jaar had kunnen worden, als ze niet aan die verkeerde gewoonte had toegegeven.

Marholm keek zijn chef aan, alsof hij water zag branden. Baxter, die zelf werkte en de zwaarste arbeid niet aan zijn ondergeschikten overliet, en dat nog wel 's nachts, dat was wel iets nieuws.

— Nu ik u wat scherper aankijk, moet ik zeggen, dat u er wat pips uitziet, merkte Marholm op, een beetje, hoe zal ik het zeggen, een beetje als een uitgewrongen theedoek, met uw permissie. Ik zou natuurlijk wel een andere vergelijking hebben gekozen, maar deze geeft het best mijn indruk weer. Hebt u achter dieven heengezeten?

— Neen, veel mooier nog. Ik heb een paar valse munters op het spoor gekomen.

— Da's knap, riep Marholm uit. Helemaal alleen?

— Neen, ik had een paar assistenten bij me, maar zonder hen had ik de zaak ook wel opgeknapt.

— En hebt u de daders op heterdaad kunnen betrappen?

— Ten minste zo goed als. Ik had geen kwartier eerder moeten binnenkomen, of ik had ze gesnapt.

— Ja, dan scheelde het werkelijk maar een haar, merkte Marholm spottend op. En hadden ze niet een briefje achtergelaten, waar ze heengingen?

— Neen, dat niet, maar in de haast hadden ze verschillende fototoestellen en andere gereedschappen achtergelaten, die meestal gebruikt worden om valse

bankbiljetten te maken.

— Enfin, u vertelt me dat later wel eens, dat het hele nachtelijke avontuur weer op niets was uitgedraaid. Het is alleen maar jammer, dat het niet nog mooier was.

— Wou je nog iets mooiers hebben dan een valse munterszaak?

— Wel natuurlijk, chef. Een mooi moordje is toch altijd maar je ware.

— Dat geef ik toe, maar och, die gebeuren er tegenwoordig zo veel niet meer.

Hij had het woord nog niet uit zijn mond, of de politieagent, die zoëven in de kamer was geweest, trad weer binnen, blijkbaar ten prood aan de hevigste opwinding.

De man zag zo bleek, dat Baxter er zelf van schrok.

— Wat heb je, man, riep de inspecteur. Heb je een spook gezien?

— Het scheelt niet veel, chef, stotterde de agent van politie, terwijl hij de inspecteur met bevende handen een visitekaartje overreikte. Er is een moord gepleegd bij bankier Lewenstein in Oxford Street. De bankier is zelf hier gekomen en wil u spreken.

— Een moord, zeg je? riep Baxter, terwijl hij het kaartje aannam.

Hij wierp er een blik op en las op het fijn geglaceerde kaartje: Salomon Lewenstein, Bankier en Makelaar in Effecten.

— Vraag of de bankier binnenkomt.

De agent vertrok en een ogenblik later trad er een man binnen, die zelf, zonder op de uitnodiging te wachten, op de eerste de beste stoel neerzank.

— Kom tot bedaren, meneer, zei Baxter tot de bankier. Vertel mij eens kalm wat er is voorgevallen, dat u in deze toestand heeft gebracht.

— Zoals gij op mijn kaartje gezien hebt, is mijn naam Salomon Lewenstein. Ik behoor tot een der best bekende bankiershuizen van Londen, mag ik wel zeggen, of liever, dat behoorde ik, want na wat er gebeurd is...

— Vertel mij de bijzonderheden in volgorde, wat ik u verzoeken mag en sla zo weinig mogelijk over, zei Baxter ge-

wichtig, terwijl hij achterover in zijn stoel ging liggen en Marholm zich gereed maakte de mededelingen van de bankier stenografisch op te tekenen.

De bankier vervolgde:

— Mijn zaak is gevestigd in mijn eigen huis, in Oxford Street, dicht bij Piccadilly Circus. Het is een oud huis en enigszins zonderling gebouwd. Ge kunt u daarvan overtuigen, zodra ge een onderzoek in loco instelt. Thans vertel ik u slechts, dat de kantoren ongeveer gelijkvloers gelegen zijn, dat wil zeggen dat men ze, als men eenmaal de voordeur is binnentreden, kan bereiken langs een trap van ongeveer zes treden. Mijn kassier, hier daalde de stem van de bankier tot een hees gefluister, is gewend reeds om acht uur op kantoor te komen, ten einde de post aan een voorlopige schifting te onderwerpen en alles gereed te maken, tegen dat de jongelui, mijn klerken, verschijnen.

— Hoe is de naam van uw kassier?

— Henry Claypool.

— Hoe oud is hij?

— Ongeveer vijfenveertig jaar.

— Gehuwd?

— Neen.

— Ga door, als ik u verzoeken mag.

— In het tweede lokaal, van de straat af gerekend, staat de brandkast. Vanochtend, omstreeks half negen, verliet ik mijn kamers, die boven de kantoorlokalen zijn gelegen, en begaf mij naar beneden. Het verwonderde mij enigszins, dat ik de jas en de hoed van Claypool niet in de gang zag, waar hij ze steeds pleegt op te hangen, maar ik sloeg daar verder geen acht op. Ik ging de trap naar de kantoren op, en trad het eerste lokaal binnen. Deze zaal is voorzien van een zestal loketten, een voor wissels, een voor prolongaties, een andere voor kassa, enz., en voor het laatste loket placht Claypool steeds te zitten. Nu ik hem ook hier niet zag, begon ik mij wel wat over zijn afwezigheid te verbazen, want mijn kassier is het toppunt van nauwgezetheid en in geval van ziekte liet hij nooit na mij onmiddellijk op te bellen. Ik weet niet waardoor, maar een beklemmend gevoel maakte zich van mij

meester. Ik trad op de schuifdeuren toe, die het eerste van het tweede lokaal scheiden en opende deze. Een ontzettend schouwspel trof mijn ogen. De brandkast was geopend en daarvoor lag, op de rug uitgestrekt, het lijk van mijn kassier in een grote bloedplas.

— Neem me niet kwalijk, dat ik u in de rede val, zei Baxter. Waar staat die brandkast?

— Rechts aan de wand, wanneer men door de tussendeuren is binnen getreden en naast een tweede deur, die op een gang uitkomt, maar die weinig gebruikt wordt, omdat de klerken, die daar zitten en de chef de bureau steeds het eerste lokaal doorgaan, wanneer zij van of naar hun werk gaan.

— Hebt gij u overtuigd, dat uw kassier werkelijk dood was?

De bankier keek Baxter met een verwilderde blik aan.

— Dat durfde ik niet, meneer, zo vreselijk was de aanblik. Maar er valt niet aan te twifelen, of hij moet reeds enige uren geleden de laatste adem hebben uitgeblazen. Ik zeg u immers, dat hij in een bloedplas lag, die zelfs tot aan de zijdeur reikte, dat wil zeggen, ongeveer een meter van de brandkast.

— Hebt gij niet kunnen nagaan, op welke wijze of met welk wapen de moord gepleegd is?

— Jawel. Met een mes of een dolk. Het wapen stak nog in de borst van de dode.

— Kan men in uw kamers boven horen, wat er beneden voorvalt?

— Een zeer luid gesproken woord kan men er soms horen, antwoordde de bankier, zich opnieuw het gelaat met de zakdoek afwisselend.

— Hebt ge enig vermoeden van het tijdstip, waarop de misdaad gepleegd kan zijn?

— Slechts zeer vaag. Het moet geweest zijn tussen gisteravond acht uur en hedenochtend half negen, maar ik kan mij er niet de minste voorstelling van maken, hoe de dader in en weer uit mijn huis is gekomen, zonder enig spoor na te laten.

— Hebt gij alles in dezelfde toestand

gelaten, waarin gij het gevonden hebt?

— Ik heb niets aangeraakt.

— De brandkast was geopend, zegt gij?

— Ja.

— Hebt gij u overtuigd van de inhoud en wordt er iets vermist?

De bankier keek de inspecteur van politie verbaasd aan.

— De kast was geheel ledig.

— Bewaarde u er veel in?

— Dat is juist het beroerde. Bijna al mijn geldswaardige papieren en bovendien het vermogen van mijn pupil, Alice Gray, dat ik als haar voogd beheer.

— Duivels, riep Baxter uit. En hoeveel bedroeg dat vermogen?

— Rond vijftigduizend pond sterling.

— In contanten?

— Neen, natuurlijk niet. Slechts een klein gedeelte. Voor slechts duizend pond voor de rest in spoorweg- en mijn aandelen, en andere geldswaardige papieren.

Baxter verviel in diepzinnig gepeins en beet op zijn nagels, toen Marholm opkeek en zei:

— Mag ik mijnheer Lewenstein een vraag stellen?

Baxter keek hem grimmig aan en zei:

— Denk jij dat ik het niet alleen af kan?

— Daaraan twijfel ik geen enkel ogenblik, antwoordde « de vlo » op sarcastische toon, maar twee willen wel eens meer weten dan één.

— Vraag op dan, beval Baxter ruw.

Marholm wendde zich nu tot de bankier met de vraag:

— Ik zou willen vragen of u er dadelijk werk van hebt gemaakt alle banken te waarschuwen dat zij in geen geval de gestolen effecten mogen verzilveren, indien zij worden aangeboden, en de aanbieder met een praatje moeten vasthouden tot de politie opgebeld is, en hem kan komen arresteren?

De bankier keek de secretaris met open mond aan en zei toen, blijkbaar verlegen over zijn nalatigheid:

— Mijnheer, ik moet u bekennen, dat mij dit geheel en al door het hoofd is gegaan. De schrik had mij zodanig aangegrepen, dat ik mij, zonder mij om iets

anders te bekommeren, dadelijk tot de politie heb gewend.

— Ik begrijp ook niet, wat die nonsensvraag betekent, merkte Baxter uit de hoogte op, ofschoon hij woedend was dat hij haar zelf niet gesteld had. Mijnheer Lewenstein had natuurlijk wel wat anders aan het hoofd.

— Het oog van de meester maakt het paard vet, bromde Marholm binnensmonds.

— Zei je wat, Marholm? vroeg Baxter wantrouwend.

— Ik zei niets, mijnheer.

— Trek je jas aan, roep twee rechercheurs en de dokter, en ga mee.

— Zoals u wenst.

— Is uw pupil nu thuis, mijnheer Lewenstein? zo wendde de inspecteur van politie zich tot de bankier, die, met zijn gedachten blijkbaar geheel ergens anders was, en zijn hoge hoed met een machinaal gebaar opstreek.

Lewenstein ontwaakte als uit een diepe slaap en sprong verschrikt op.

— Alice Gray is tegelijk met mij de deur uitgegaan. Zij durfde niet alleen in het zelfde huis blijven met, met het lijk van de vermoorde. Zij wacht beneden in mijn auto.

— Woonde uw pupil bij u in?

— Ja, sedert de dood van mijn vrouw neemt zij mijn huishouden waar.

— Is zij verloofd?

— Niet verloofd in de eigenlijke betekenis, maar ik geloof wel, dat haar hart niet meer vrij is.

— Wie is degene, die het haar ontstolen heeft, als ik vragen mag?

— Een mijner klerken, Dick Cunningham.

— Hm, zo, hm. Wanneer hebt gij die jonge man het laatst gezien?

— Gisteravond, toen het kantoor gesloten werd.

— Hebt gij toen niets bijzonders aan hem gemerkt?

— Neen, ik geloof het tenminste niet. Maar hij leek mij wel ietwat opgewonden, tegen zijn gewoonte.

— Opgewonden? Zo, zo. En niet rijk. En heeft een goed oogje op uw pupil.

De bankier keek Baxter enkele ogen-

blikken strak aan met zijn stekende, zwarte ogen. Toen zei hij kortaf:

— Mijnheer Baxter, ik weet niet welke richting uw gedachten nu uitgaan, maar als zij soms wijzen in die van Richard Cunningham, dan kan ik u verzekeren, dat gij op een dwaalspoor zijt. Hij is de eerlijkheid en de onkreukbaarheid zelf, en zelfs het denkbeeld van een moord zou hem doen huiveren.

— We zullen zien, we zullen zien,

mijnheer Lewenstein. Iedere dief en moordenaar is braaf en eerlijk voor hij steelt of een moord pleegt. Dat is een van mijn grondbeginselen. En nu eerst naar uw woning, als ik u verzoeken mag.

Marholm had in die tussentijd twee rechercheurs en de politiearts opgeduid en hen met enige woorden op de hoogte gebracht. De zes mannen gingen nu het politiebureau uit en namen plaats in de slee, die buiten geparkeerd stond.

HOOFDSTUK II

HET ONDERZOEK

Er zat een zeer knap, maar doodsbleek meisje in, dat de bankier met enkele woorden als zijn pupil voorstelde. Onderweg sprak zij geen woord.

Een kwartier later hield de wagen voor het bankiershuis in Oxfordstreet stil.

De vijf mannen stapten uit, en moesten zich een weg banen door een menigte nieuwsgierigen, die met moeite door de politie op een afstand werden gehouden. De mare van de misdaad had zich dus blijkbaar reeds door Londen verspreid.

Alice Gray ging hen voor, nog steeds even bleek en even stil, naar een kleine zijkamer aan de rechterkant van de vestibule, die als wachtkamertje werd gebruikt, en waar slechts een tafel, bedekt met een aantal tijdschriften, en een half dozijn stoelen stonden.

Zij zakte op een stoel neer en verborg het bleke gelaat in de handen. Het vreselijke voorval had haar blijkbaar diep geschokt.

Lewenstein ging de politiemannen voor en besteeg de trap, die, zoals hij reeds op het hoofdbureau van politie had verteld, slechts zes treden telde. Deze trap bevond zich ter linkerzijde van de straatdeur en leidde naar een smal portaal, dat drie deuren had: twee bevonden zich links van het portaal en de derde een paar meter verder aan de rechterzijde.

Marholm bekeek in het langs lopen deze derde deur aandachtig, en zei tot de bankier:

— Ik kan mij niet herinneren, dat gij ons iets van de aanwezigheid van deze deur gezegd hebt, mijnheer Lewenstein.

De bankier keek de secretaris van de inspecteur strak aan, terwijl zijn ogen zenuwachtig knipperden.

— Dat zal waarschijnlijk hierdoor gekomen zijn, dat ik zeer ongaarne over deze deur spreek, mijnheer. Toen mijn vrouw nog leefde, was zij gewoon door deze deur, die met onze particuliere woning in verband staat, op mijn kantoor te komen, als zij mij het een of ander te vragen had. Sindsdien heb ik die deur slechts zelden gebruikt, en is nu zeker in geen drie jaar geopend geweest.

Baxter wierp zijn secretaris een woedende blik toe, maar bewaarde het stilzwijgen, omdat men juist de kamer was genaderd waar de moord was gepleegd.

Links was de schoorsteenmantel, waaronder een grote vulhaard was geplaatst. Rechts stond de brandkast, nog altijd geopend.

En daarvoor lag het lijk van de kasier, Henry Claypool.

Een grote plas geronnen bloed liep van het levenloze lichaam naar de deur, die op het portaal uitkwam.

Een witte doek was over het gelaat uitgespreid.

Baxter had intussen de doek van het gelaat van de vermoorde afgenomen.

De aanwezigen zagen nu het gezicht van een man in de kracht van zijn leven, met gitzwart, krullend haar en een klein zwart kneveltje. De ogen waren geopend en staarden naar de zoldering.

— Dokter, wilt u zo goed zijn, het lijk te onderzoeken, en uw bevindingen te noteren? zo wendde Baxter zich thans tot de gerechtsarts.

Deze trad nader, knielde naast het ontzielde lichaam neer, drukte eerst de ogen van de verslagene toe en begon zijn onderzoek, terwijl de aanwezigen zwijgend toekeken.

Eindelijk zei de geneesheer, wijzend op het heft van de dolk, die nog in de borst van de dode stak:

— De stoot, die de dood door verbloeding binnen hoogstens tien minuten ten gevolge heeft gehad, moet door een buitengewoon sterk persoon zijn toegebracht. Kijk maar, het lemmet is tot aan het gevest in het lichaam gedrongen, na eerst door een dikke overjas en een jas en vest van eveneens dik goed te zijn heengegaan.

De geneesheer trok het wapen uit de wonde, veegde het lemmet schoon aan een linnen doek, die hij uit zijn zwarte koffertje nam, waarin zich nog enige instrumenten bevonden, en riep verbaasd uit:

— Dit is een buitengewoon wapen. Het moet stellig zeer oud zijn, en uit de middeleeuwen dateren.

Hij stond op en begaf zich met de dolk naar een der vensters, gevolgd door de politiebeambten, die vol belangstelling toekeken en naar zijn verklaring luisterden.

— Het gevest is van fraai besneden ivoor, van ouderdom geel geworden, hernoam de gerechtsarts.

Baxter nam de geneesheer het wapen uit de hand, en wendde zich tot de bankier met de vraag:

— Is deze dolk uit uw woning afkomstig, mijnheer Lewenstein?

De bankier kwam naderbij. Hij bekeek het moordwapen met tegenzin en zei toen:

— Ik bezit inderdaad een kleine verzameling wapens, maar ik heb deze dolk nimmer in huis gehad.

— En gij zegt, dat de stoot alleen door een zeer krachtig man kan zijn toegebracht, dokter? zo wendde Baxter zich tot de geneesheer.

— Daaraan kan geen twijfel bestaan, antwoordde deze. Het wapen is wel zeer spits, maar zoals gij ziet zijn de beide sneden door de tijd minder scherp geworden en zelfs hier en daar geschaard.

— Nu een andere vraag, hernoam de inspecteur. Kunt gij ons zeggen, hoe lang het geleden is, dat de dood is ingetreden?

— Nauwelijks drie uren. Het lichaam is zelfs nu nog niet geheel en al koud.

— Het is nu elf uur. De misdaad moet dus volgens u, omstreeks acht uur gepleegd zijn?

— Het kan hoogstens een half uur schelen.

— Ik dank u, dokter, zei Baxter.

Daarop liep hij eerst naar het ene en vervolgens naar het andere raam. Hij betastte ze, en zei toen tot Lewenstein:

— Deze beide ramen waren gesloten toen u binnenkwam?

— Ja.

— Het is dus volgens u onmogelijk, dat de moordenaar door deze ramen is binnen gekomen?

— Dat is, dunkt mij, uitgesloten.

— Ten minste, als de verslagene, voor zijn dood, ze niet voor hem geopend heeft, merkte Marholm kalm op.

Baxter keek zijn secretaris met een boze blik aan.

— Waarom zou hij dat gedaan hebben, denk je? vroeg hij korzelig.

— Ja, dat is meer dan ik u op het ogenblik kan zeggen, antwoordde Marholm. Maar gij zult mij toestemmen dat het volstrekt niet onmogelijk is.

— Maar dan zouden wij moeten aannemen, dat de vermoorde hier zelf met oneerlijke bedoelingen was gekomen, riep Baxter ongeduldig. Men laat om acht uur in de ochtend toch geen vreemden door een raam binnen.

Een drukkend stilzwijgen volgde op

deze woorden.

Iedereen voelde, dat hier een zeer moeilijk raadsel viel op te lossen.

Eindelijk verbrak Baxter de stilte met de vraag, tot de bankier gericht:

— Had uw kassier zelf sleutels van deze vertrekken?

— Slechts één, waarmede hij van de vestibule in het eerste lokaal, dat met de loketten, kon komen.

— Aha, dat is ten minste een lichtpunt, riep Baxter uit.

— Hoezo? vroeg Marholm.

— Wel, de moordenaar kan enkele seconden na de kassier hebben aangebeld, en op diens hielen het eerste lokaal zijn binnengetreeden.

Marholm keek zijn superieur met verbazing aan. Zoveel helderheid van geest was hij niet van zijn chef gewend. Want inderdaad was het niet geheel en al onmogelijk, dat de zaak zich aldus had toegedragen.

— Maar zou de kassier dan geen stappen achter zich gehoord hebben en dadelijk alarm hebben gemaakt? merkte nu een der rechercheurs op.

— Dat behoeft niet noodzakelijk zo te zijn, zei Baxter op zijn arrogante toon. De indringer kan rubberzolen onder zijn schoenen hebben gehad, en zich achter kasten of andere meubelen hebben verscholen, ofwel de kassier met een revolver in bedwang hebben gehouden.

— Wij kunnen daaromtrent immers dadelijk zekerheid krijgen, als wij het bediendenpersoneel van mijnheer Lewenstein ondervragen, merkte Marholm zakelijk op. Een hunner moet dan toch de buitendeur voor de moordenaar hebben geopend.

Baxter had zichzelf en zijn secretaris wel kunnen slaan, dat hij hieraan niet dadelijk had gedacht.

Knorrig zei hij:

— Dat zal ook gebeuren, Marholm. Natuurlijk heb ik daar ook wel aan gedacht.

Daarop wendde hij zich tot de bankier.

— Is uw privébediendenpersoneel groot?

— Integendeel, 't is eigenlijk te klein voor mijn huishouden. Ik had vroeger

zeven bedienden, maar...

De bankier kreeg een kleur en zweeg plotseling.

— Welnu? drong Baxter aan.

— Ik heb er vier weggezonden. Het werd mij te lastig, zoveel bedienden te houden. Ik heb nu slechts een chauffeur, die tevens aan tafel bedient, een « valet, who looks after me », zoals wij zeggen, en een dienstmeisje.

Baxter hoorde verbaasd toe. Hij had steeds gemeend dat de bankier, die schatrijk moest zijn, er een talrijk bediendenpersoneel op na hield. Hij dacht hier echter niet verder over na en zei:

— Mag ik u verzoeken, deze drie bedienden in het voorste lokaal te ontbieden? Ik wens hen te ondervragen.

De bankier fronste de wenkbrauwen.

— Acht u dit volstrekt nodig?

— Absoluut.

— Dan zal ik aan uw verzoek voldoen.

Allen begaven zich nu naar het eerste lokaal, waar de bankier op een belknop drukte.

Even later verscheen een nog jong, knap dienstmeisje, dat beteuterd bleef staan bij het zien van al die mannen.

— Vraag James en William hier te komen, en kom ook zelf mee terug, beval de bankier.

Het meisje ging heen.

Een paar minuten verstreken.

Toen keerde zij met de chauffeur James terug, blijkbaar verschrikt en zenuwachtig.

— Welnu? Waar blijft William? vroeg de bankier ongeduldig.

Het dienstmeisje keek haar meester verschrikt aan.

— William is nergens te vinden, mijnheer, zei zij op angstige toon.

— Is hij misschien voor een of andere boodschap uitgegaan?

— Hij is... zeker voor goed uitgegaan, mijnheer, zei nu de chauffeur James op zachte toon.

— Wat zegt gij daar? riep de bankier hevig verschrikt uit. Is William vertrokken?

— Ik heb hem in zijn kamer gezocht en daar alles overhoop gevonden. Er

valt niet aan te twifelen of hij heeft in haast zijn boeltje bijeen gezocht en hals over kop in zijn handvalies geworpen, want ik kon duidelijk zien dat de kasten en de laden van zijn ladenkastje in grote haast waren leeggehaald.

De bankier greep zich naar het hoofd en mompelde in zich zelf:

— Wat moet dit betekenen? Waarom die plotse vlucht? Hij zal toch niet...

— Ik kan niet zeggen, dat de zaak er op die manier veel duidelijker op wordt, merkte Baxter na enige ogenblikken te hebben nagedacht, ongeduldig op. Zie jij hier soms een lichtpunt, Marholm? zo wendde hij zich met tegenzin tot zijn secretaris, ofschoon hij heel goed wist dat de hele eer van het onderzoek en een mogelijk succes per slot van rekening toch voor hem zouden zijn, en dat de naam van zijn ondergeschikte zelfs niet zou worden genoemd.

— Men zegt wel eens, wie vlucht, die bekent, antwoordde Marholm, en toch geloof ik niet dat wij in de gevluchte de schuldige hebben te zoeken. Mag ik de chauffeur een paar vragen stellen? zo wendde hij zich tot de inspecteur, die met een korte hoofdknik zijn toestemming gaf.

Marholm vroeg nu de chauffeur:

— Hoe laat hebt gij William voor het laatst gezien?

— Nog geen half uur geleden, mijnheer, luidde het antwoord. Hij moet vertrokken zijn onmiddellijk nadat gij en de andere heren hier zijt binnengekomen. Want ik heb hem nog gezien toen ik de wagen naar de garage reed.

— Hebt gij William gezien voor gij uw meester naar het politiebureau hebt gereden?

— Ja.

— Wist hij toen reeds van de moord?

— Ik geloof het niet. Ik zelf wist er ook niets van, evenmin als Ann hier.

Marholm kon een uitroep van verbazing niet weerhouden.

— Wat zegt gij daar? riep hij uit. Wist gij het niet?

— Dat behoeft u niet te verwonderen, mijnheer, viel Lewenstein hier de spreker haastig in de rede. Gij begrijpt

wel, dat er mij niets aan gelegen was, dadelijk over de moord te gaan uitweiden tegenover mijn bedienden, voor ik de politie op de hoogte had gebracht.

— Ik kan mij dat zeer goed indenken, merkte Baxter nu op.

— Daarom heb ik dadelijk na de ontdekking van het misdrijf de deuren gesloten en James bevel gegeven mij naar het hoofdbureau van politie te brengen, vervolgde de bankier. Alleen mijn pupil, Alice Gray, heb ik op de hoogte gebracht van wat hier was voorgevallen.

— Dat verklaart dan hun onbekendheid met de moord, zei Marholm, enigszins aarzelend. In ieder geval staat vast, dat William twee uren, op zijn hoogst na de moord het huis in allerijl heeft verlaten, hetgeen voor een moordenaar al een heel eigenaardige manier van doen zou zijn. Is het u in uw langjarige praktijk ooit overkomen, dat een misdadiger zolang in de onmiddellijke nabijheid van de plek van zijn misdaad is gebleven? zo wendde Marholm zich tot zijn superieur.

— Dat is bij mijn weten nog nooit voorgekomen, antwoordde Baxter. Na zulk een misdaad is de vlucht het aller-eerst waaraan een moordenaar denkt.

— Indien hij ten minste niet een zeer bijzonder man is, voegde de secretaris er aan toe, om daarna te vervolgen:

— Dus wij zullen in het onzekere moeten blijven, wat het binnenlaten van een of meer personen hier in huis betreft, tenminste als gij zelf niemand hebt binnen gelaten, zo wendde Marholm zich tot het dienstmeisje.

— Ik kan u verzekeren, dat hier niemand is binnen gekomen, anders dan met een sleutel, riep Ann uit. Om zeven uur heeft de melkman gebeld en daarna niemand meer.

— Kunnen wij weer gaan, mijnheer? vroeg de chauffeur aan Marholm.

— Als de inspecteur u niets meer te vragen heeft, kunt gij wel gaan.

Het tweetal vertrok, blij dat zij voorlopig niet meer met deze treurige zaak te maken zouden hebben.

— Herrington en Blackfort, zo wendde Baxter zich nu tot de beide recher-

cheurs, die tot nu toe gezwegen hadden, wees zo goed de nodige opmetingen in het tweede lokaal te doen. Ik ga mee.

Allen begaven zich weer naar het lokaal waar de misdaad gepleegd was, waar de rechercheurs hun werk deden, en Baxter met de dolk nogmaals naar het raam ging, teneinde het wapen aan een meer nauwkeurig onderzoek te onderwerpen.

Hij draaide de dolk om en om, bekeek de kling en het gevest, tot hij eensklaps een zo luide kreet slaakte, dat alle aanwezigen verschrikt omkeken en meenden dat de inspecteur een toeval had gekregen.

— Dàar! Dàar! schreeuwde de inspecteur als bezeten, terwijl hij met trillende vingers op het gevest wees. Twee letters, een J en een R naast elkaar.

Marholm kwam naderbij en bekeek op zijn beurt het wapen met de grootste opmerkzaamheid.

— Gij hebt gelijk, chef, zei hij na enkele ogenblikken, er staan duidelijk twee letters op te lezen en wel een J en een R.

— En... wat denkt gij wel, dat deze twee letters betekenen? vroeg Baxter, terwijl hij zijn secretaris met een doorborende blik aankeek.

— Ik moet bekennen... zei Marholm op aarzelende toon.

— Dat gij het niet weet, riep Baxter op triomfantelijke toon uit. Welnu dan zal ik het u zeggen: die letters betekenen John Raffles.

De secretaris keek zijn chef met een verschrikte blik aan.

— Nu loopt de hele boel helemaal in de soep, mompelde hij in zich zelf. Als mijn ongelukkige chef zich in het hoofd gaat halen dat hij zijn doodsvijand, de bekwaamste gauwdief en bedrieger ter wereld, kan pakken, dan geef ik geen duit meer voor ons hele onderzoek en kunnen wij de zaak evengoed laten waaien. Dan komt er toch niemendal van terecht.

Maar Baxter dacht er blijkbaar heel anders over.

Hij danste als een Indiaan heen en weer voor het raam en kon maar niet genoeg krijgen van de bewondering van zijn eigen verbazend talent om zo maar dadelijk de ware moordenaar uit te vinden.

Eindelijk verstonden de omstanders, die van deze vertoning weinig hadden begrepen, enige woorden van het zonderlinge brabbeltaaltje, dat de waardige inspecteur uitsloeg:

— Nu heb ik hem dan toch eindelijk, de schurk. Nu zal hij mij niet meer ontsnappen. Mijn levensideaal staat op het punt verwezenlijkt te worden. Ha, vriend Raffles, je hebt me jaren achter je aan laten lopen, zonder dat ik je te pakken kon krijgen, maar nu heb ik je dan toch beet en ik bezweer je dat je me nu niet meer zult ontkomen.

— Alvorens hij kan ontsnappen, dient ge hem toch eerst in handen te hebben, merkte Marholm op droge toon aan, op die toon, die de inspecteur menigmaal tot vertwijfeling had gebracht.

— O! Ik bezweer je, dat ik hem ditmaal zo zeker in handen zal weten te krijgen, als ik hoop, bevorderd te worden voor deze buitengewone ontdekking.

— Dus gij gelooft dat de beruchte Raffles deze misdaad heeft gepleegd? vroeg de bankier op zonderlinge toon, terwijl zijn ogen doordringend op de inspecteur rustten.

— Raffles en niemand anders, riep Baxter uit, triomfantelijk met de dolk zwaaiend.

— Dan blijft ons nog slechts één zaak te doen, en dat is Raffles te arresteren, zei Marholm, zonder dat er een spier op zijn gelaat bewoog.

— Twijfel je er aan, dat ik daartoe in staat zal zijn? vroeg Baxter op dreigende toon.

— O, geen ogenblik, antwoordde Marholm, die zijn baantje lief genoeg had om te willen voorkomen, dat zijn chef hem hier ten aanhore van vreemden bespottelijk zou maken.

Enige ogenblikken later hadden de politiemannen het huis van de misdaad verlaten.

HOOFDSTUK III

JOHN RAFFLES TOONT BELANGSTELLING

De volgende ochtend zat Lord Lister, alias John Raffles, warm in zijn zijden ochtendjas gehuld, aan het ontbijt, verdiept in de lectuur van de « Times ».

Toen Raffles zijn ontbijt beëindigd had, deed een bescheiden kloppen op de deur hem opzien.

— Binnen, riep hij met zijn zachte, welluidende stem, die toch op sommige ogenblikken kon klinken als het geluid van een stormklok.

De deur ging open en de secretaris van Raffles, Charles Brand, trad binnen.

— Ik ben blij, dat je komt, Charles, zei Raffles.

— Is er dan iets bijzonders? vroeg Brand, terwijl hij bij zijn vriend plaats nam en hem met belangstelling monsterte.

— Iets heel bijzonders, amice, luidde het antwoord. Onze vriend Baxter is een zeer belangrijke zaak op het spoor.

— Je maakt zeker gekheid, riep Brand op ongelovige toon uit.

— Ik verzeker je dat het zo is. Onze waarde Baxter is niets meer of minder dan een moordzaak aan het onderzoeken. Luister maar eens even.

Raffles nam het blad van de « Times » weer ter hand, dat hij naast zijn bord had neergelegd, en las met zijn klankvolle stem het bericht voor, dat met vette letters op de eerste pagina van het City-blad gedrukt stond over de misdaad in Oxfordstreet.

Toen hij ermee klaar was, zei Raffles lachend:

— Die kranten zijn toch merkwaardige dingen. De « Times » zegt, met de hand op het hart, dat zij niets zal verklappen, maar een snuggere misdadiger weet natuurlijk dadelijk, dat men vermoedens tegen hem koestert en dat hij er verstandig aan zal doen zo gauw mogelijk een goed heenkomen te zoeken. Weet jij wat die twee letters waarvan

melding wordt gemaakt, betekenen, Charles?

— Ik heb er niet het flauwste idee van.

— Die betekenen, volgens onze geweldig snuggere inspecteur, niets anders dan John Raffles.

— Neen toch, riep Brand in de grootste verbazing uit.

— Het is zoals ik zeg. Baxter meent in alle ernst, dat hij de Grote Onbekende hier op een kapitale misdaad heeft betrapt en dat hem nu niets anders meer te doen overblijft, dan zijn doodsvijand te arresteren.

— Een kleinigheid, riep Brand op spottende toon uit.

— Niet waar? vroeg Raffles, terwijl hij zich behaaglijk in zijn stoel uitstrecte, en een sigaret opstak. Ik zal je eens wat zeggen, amice. Dit wordt weer een zaakje waaraan onze vriend Baxter zich alle vingers zal branden, of ik wil nooit een valse pruik meer dragen. En weet je, wat heel gek is in deze zaak?

— Wat dan?

— Dat de gewaande moordenaar, dat wil zeggen de man die volgens het « politie-licht » de moord heeft gepleegd, van deze misdaad denkkelijk al meer afweet dan inspecteur Baxter in hoogst eigen persoon.

— Méén je dat? vroeg Brand op wel wat ongelovige toon.

— Zonder enige twijfel. Kent Baxter de bankier Lewenstein? Zeer oppervlakkig, daar durf ik honderd pond onder verwedden.

De ezel gaat al dadelijk uit van een verkeerde veronderstelling. Omdat hij een dolk bij het lijk van de vermoorde vindt, die de twee letters J en R draagt, meent hij dat de moordenaar niemand anders kan zijn dan zijn doodsvijand, John Raffles, omdat zijn gedachten nu steeds eenmaal altijd om deze man heen

draaien.

— Maar je gelooft toch niet, dat Lewenstein zelf de moord...

— O, dat zeg ik helemaal niet, Charles. Hoe zou ik dat durven beweren, alvorens alle omstandigheden zeer zorgvuldig te hebben bestudeerd? Maar ik zeg je, dat ik de bankier in ieder geval heel goed ken.

— Toch niet onder je ware uiterlijk?

— Dat spreekt van zelf. Hij kent mij alleen als Lord Aberdeen, dus als de ondervoorzitter van de club, waarvan hij ook lid is.

— Is hij gefortuneerd?

— Hij geeft er zich het air van.

— Hoe bedoel je dat?

— Wel, hij houdt er een auto op na, maar ik zou er niet graag een eed op durven doen, dat hij die sleën van wagens al helemaal afbetaald heeft. Ik zal je eens wat zeggen, Charles, ik ben voornemens mij met deze zaak te bemoeien.

— Kan ik je helpen?

— Dat spreekt van zelf. Wij begeven ons in een heel gevaarlijk zaakje, als ik me niet vergis.

— Wanneer beginnen we?

— Men moet het ijzer smeden als het heet is. We beginnen dadelijk, voordat de dader, op de hoogte gebracht door het geschrijf van de kranten, het op een lopen zet. Weet jij welk merk auto de bankier de laatste tijd rijdt?

— Ik moet je eerlijk zeggen, dat ik daar niet op gelet heb.

— Toch is deze wetenschap soms van groot nut, amice. Nu, dan zal ik het je maar zeggen, Lewenstein heeft ongeveer een jaar geleden een Mercedes-Benz gekocht en wel bij de enige importeur van dit merk in Londen, John Hyde, aan het Strand. Laten wij eens beginnen met deze automobielhandelaar op te bellen.

Raffles stond op en begaf zich naar de telefoon op zijn schrijftafel.

Hij draaide het nummer van de handelaar en luisterde.

— Spreek ik met mijnheer Hyde? O! Dank u. U spreekt met Scotland Yard. Neen, gij behoeft u volstrekt niet ongerust te maken. Wij wilden u slechts een eenvoudige vraag stellen, in ver-

band met een vrij ernstige zaak die ons op het ogenblik bezighoudt. Wilt u zo goed zijn ons even mede te delen, of de auto, die gij verleden jaar aan de bankier Lewenstein geleverd hebt, reeds geheel en al is afbetaald?... Wat zegt u?... Nog geen vierde gedeelte?... Onaangenaam, zegt u?... Dat ben ik volmaakt met u eens. U hebt reeds herhaaldelijk gemaand?... Dank u... natuurlijk, u kunt op onze bescheidenheid rekenen, mijnheer... Ik beloof u, dat het niet zal uitlieken, dat u ons die inlichtingen zelf hebt gegeven. Nogmaals bedankt.

Raffles legde de hoorn weer op de haak en kwam naar Brand toe.

— Het is net zoals ik dacht, riep hij uit. Hyde heeft de bankier herhaaldelijk gemaand, zonder enig resultaat.

— Dat verwondert me, om je de waarheid te zeggen, heel erg, Edward, zei Brand. Ik heb die man altijd voor bijzonder rijk aangezien.

— Ja, ja. Leer nu maar eens van mij, dat het niet alles goud is wat er blinkt.

Vlug stond Raffles weer op en nam opnieuw de telefoon ter hand.

Hij gaf zich ook nu weer uit voor een beambte van Scotland Yard, en voerde met een wijnimporteur ongeveer hetzelfde gesprek als met de autohandelaar.

— Het is hier al precies hetzelfde, Charles, riep hij uit, zodra hij de telefoon weer op de haak had gelegd. Lewenstein heeft in geen tien maanden iets betaald ofschoon de rekening bij herhaling is gepresenteerd. En nu zal ik je nog eens iets vertellen, weet je iets van de Beurs af?

— Niet veel, dat beken ik eerlijk, zei Brand lachend. Ik doe niet mee aan speculeren, dat weet je wel.

— En daar doe je heel verstandig aan, Charles, hernam Raffles op ernstige toon. Je kunt evengoed je geld in Monte Carlo wagen, dat blijft precies hetzelfde. Maar deze meneer Lewenstein speculeert niet alleen zwaar en onverstandig op de beurs, maar hij speelt ook nog op een andere manier.

— Aan de speeltafel, wil je zeggen?

— Precies. Ik weet van een mijner

vrienden, dat hij op een avond eens vierduizend pond heeft gewonnen, maar de avond die daarop volgde, niet minder dan tienduizend pond verloor. Daartegen is zelfs het grootste vermogen niet bestand.

— Je wilt dus zeggen, dat onze man, ondanks zijn air van rijkdom, inderdaad arm is?

— Arm is het woord niet, en zo is het ook niet altijd geweest. Pas in de laatste paar jaren, maar vooral in het laatste half jaar, is de bankier met zijn geld, en misschien ook wel met het geld van anderen omgegaan op een manier, die mij de hemel doet danken, dat ik geen penny in zijn bank heb geplaatst.

— En geeft je die omstandigheid enig licht in de zaak?

— Dat doet ze zeker, ofschoon ik eerlijk moet bekennen, dat ik op het ogenblik nog lang niet geheel en al zeker van mijn zaak ben. Laat ons de feiten eens geregeld trachten te rangschikken. Welnu dan, Lewenstein vindt voor zijn geopende brandkast, die natuurlijk leeggehaald is, het lijk van zijn kassier. In de borst van de vermoorde steekt nog het moordwapen, een ouderwetse dolk, met de letters J. R. in het heft gesneden. Dat is alles wat de « Times » ons gelieft te vertellen. Je weet natuurlijk, dat ik vaak bij Lewenstein aan huis ben geweest, onder het mom van Lord Aberdeen. De man had een prachtige schilderijenverzameling en ook een fraaie collectie oude wapens en daar hij wist, dat ik van beide een beetje verstand had, nodigde hij mij vaak uit een of andere nieuwe aanwinst te komen bezichtigen.

— Ja, dat weet ik, Edward.

— Welnu, ik heb bij die gelegenheden mijn ogen opengezet en nog andere dingen dan schilderijen en wapens bekeken.

— En wat heb je dan wel ontdekt?

— Och, op zichzelf onbetekenende zaken, maar die nu, achteraf en in verband met deze moord, wellicht van groot belang kunnen blijken te zijn.

— Vertel eens...

— Ik heb, om te beginnen, van het

dienstpersoneel, dat een paar jaren geleden uit zeven personen bestond, er vier zien verdwijnen in dat tijdsverloop. Zuinigheid, die voor de buitenwereld zoveel mogelijk verborgen moest blijven.

— Wie zijn er dan nog over nu?

— Een chauffeur, een valet en een dienstmeisje.

— En wat heb je nog verder gezien? vroeg Brand, die veel belangstelling toonde.

— Een allerliefst jong meisje heb ik gezien, voor wie ik het huis van de bankier, die sedert jaren weduwnaar is, een allesbehalve geschikte plaats vond.

— Dus geen dochter van hem?

— O neen, volstrekt niet. Een nicht, en nog wel een heel verre, over wie hij door haar vader indertijd tot voogd is aangesteld. Buitengewoon knap kind. Het is dan ook zeer begripelijk, waarom een der klerken van Lewenstein, Dick Cunningham, de ogen naar haar heeft durven opslaan.

— Hoe weet je dat, Edward?

— Ik heb de jongelui een paar maal samen gezien en ik mag zonder zelfoverschatting wel zeggen, dat ik genoeg mensenkennis bezit, om te kunnen zien, hoe de zaak staat tussen twee dergelijke jonge mensen.

— Vertel eens verder.

— Ik heb in dat huis verder kennis gemaakt met een kassier, Henry Claypool.

— Is dat niet de naam van de vermoorde?

— Juist. Hij kwam er zeker vaak, althans hij was er steeds op de avonden, waarop ik, genood of ongenood, de bankier bezocht. Want weet je wel, Charles, dat ik vaak, al is het dan niet zeer beleefd, mijn bezoeken opdring aan rijke snoeshanen, die ik om de een of andere reden wantrouw?

— Wat was die Henry Claypool voor een man?

— Ik moet je bekennen, Charles, dat, wat hem betreft, mijn blik op de mensen mij in de steek heeft gelaten. Hij had een knap, donker gezicht, dat bij de eerste kennismaking altijd innam, en waarop ik toch soms een uitdrukking heb

gezien, die mij allesbehalve beviel.

— Bijvoorbeeld?

— Bijvoorbeeld, als hij naar Alice Gray, de pupil van bankier Lewenstein keek.

— Nu geloof ik toch, dat je gelijk hebt, als je zegt, dat de zaak blijkbaar niet zo eenvoudig is, als ze Baxter toescheen. Weet je nog meer van Henry Claypool?

— Niets dan dat hij een goed salaris verdiende en dat ik toch nooit begrepen heb, hoe hij aan zijn duizend pond per jaar genoeg had, omdat hij al even grof speelde als zijn patroon. Ik wil en zal dit geheim ontsluiten en wee degene, die zich aan de arm der gerechtigheid zal pogen te onttrekken, al ware hij van de hoogste adel.

HOOFDSTUK IV

DE GESTOLEN DOLK

Twee uren later had er in de buurt van het gebouw van Scotland Yard een klein opstootje plaats.

Het werd blijkbaar veroorzaakt door een kadewerker, die in kennelijke staat van dronkenschap verkeerde en luidkeels enige straatliedjes uitgalmd, die zelfs in het East-End opzien zouden hebben gebaard, door hun platheid.

En daar deze liedjes werden uitgalmd in het deftigste gedeelte van Londen, spreekt het vanzelf, dat er al gauw een paar agenten ter plaatse waren, die de dronken kerel, met een zoet lijntje trachtten weg te loodsen. Maar dit scheen de dronkaard volstrekt niet naar de zin te zijn.

Hij zette een keel op van geweld en begon die « bobbies » uit te schelden voor alles wat lelijk was.

Deze verloren hun geduld, grepen de nathals ruw bij de arm en wilden hem met geweld verwijderen.

Maar de schreeuwende drinkebroer scheen over een meer dan gewone spierkracht te beschikken, want hij slingerde de ene agent van zich af, sloeg de andere de helm van het hoofd en stelde zich in postuur als voor een bokspartij in optima forma.

De agent, die zijn hoofddekseel verloren had, woedend geworden door dit optreden, waarvan 'n groot aantal voorbijgangers getuigen waren, dat zijn gezag waagde aan te randen, bracht een fluitje aan de mond en dadelijk daar-

op bracht een doordringend snerpnd gefluit een half dozijn collega's ter plaatse, die uit het bureau van politie waren komen toesnellen, terwijl zij inderhaast de keelbanden van hun helmen vastgespten.

Tegen deze overmacht was de dronkaard niet bestand.

Vijf minuten later zat de boosdoener, suffig voor zich uitzierende, en onverstaanbare klanken uitstotende, tegenover inspecteur Baxter.

Het bureau-ministre van de Grote Man verdween bijna geheel onder de stapel papieren, dagbladen, rapporten, courantenuitknipsels, enz., die hij om zich heen verzameld had, ongetwijfeld in verband met de moordzaak in de bank.

Op de hoek van de schrijftafel lag de eigenaardige dolk, waarmede het misdrijf gepleegd was, benevens enige voorwerpen, een portefeuille, een sigarenkoker, een sleutelbos, die op het lijk van de verslagene waren gevonden.

Lodderig dwaalde de blik van de dronken dokwerker door het vertrek, tot diens ogen ten slotte op de zoëven genoemde voorwerpen bleven rusten.

Baxter keek de binnengebrachte arrestant grimmig aan en zei:

— Weet je wel, man, dat je ten hemel stinkt?

De dronkaard keek de inspecteur grijnzend aan, als had deze hem de grootste vriendelijkheid bewezen, en

knikte toestemmend met het hoofd.

— Jawel, edelachtbare, stamelde hij. Maar ik zal u zeggen, hiek, hoe dat komt. Ik ben al weken zonder werk en vandaag heb ik meegeholpen in een leerlooierij, om verse vellen uit te zoeken. Daarbij ben ik per ongeluk in de ammoniak gevallen, omdat ik niet helemaal nuchter was, ziet u...

— En loop jij dan in die toestand over straat, man? schreeuwde Baxter woedend. Schaam jij je niet?

— Neen, edelachtbare, antwoordde de arrestant, terwijl hij goedig met het hoofd schommelde.

Baxter keek de dronkaard woedend aan en richtte zich tot de twee agenten, die hem het eerst hadden ontmoet, met de vraag:

— Er is zeker geen woord waar van wat de man zegt?

— Geen woord, generaal, lalde de dronken man, vrolijk op zijn stoel heen en weer wippend, als had hij de grootste pret in het geval.

— Houd je mond, tot je iets gevraagd wordt, snauwde Baxter, hard met de hand op de tafel slaande, zodat zijn penhouders en potloden als krankzinnig op en neer begonnen te dansen.

— Ik zwijg al, eminentie, pruttelde de dronkaard.

— Dat zou ik je ook sterk aanraden. Maar wat scheelt je ineens, kerel? viel Baxter zichzelf verschrikt in de rede. Ik geloof waarachtig, dat de vent een toeval krijgt, zo wendde hij zich tot de twee agenten, die bij de deur waren blijven staan.

Inderdaad was de dronkaard half van zijn stoel gezakt.

— Is de dokter niet in het gebouw? riep Baxter verschrikt uit. De vent lijkt wel een beroerte te krijgen.

— Neen, mijnheer, antwoordde een der agenten, ik heb de dokter nog geen tien minuten geleden zien vertrekken.

— Waarheen?

— Naar het politiehospitaal op de hoek.

— Ga hem daar dadelijk halen. En jij, haal een glas water en wat azijn. Vlug, vlug.

De twee agenten verdwenen gelijktijdig om de bevelen van hun chef te gaan opvolgen.

Nauwelijks waren zij goed en wel de deur uit, of de dronkaard was met één sprong op zijn benen, verhief zich in zijn volle lengte voor de stom verbaasde inspecteur en een onderdeel van een seconde later voelde deze de loop van een revolver op zijn slaape en hoorde zich in zacht gefluisterde woorden toeslissen:

— Handen op, of ik schiet.

Inspecteur Baxter was allesbehalve 'n held en het was verwonderlijk hoe weinig tijd hij nodig had om aan dit bevel te gehoorzamen.

De gewaande dokwerker, steeds de revolver op het hoofd van de dodelijk bangste inspecteur richtend, deed een paar stappen terzijde, greep de dolk van de tafel, liet het wapen in zijn kiel verdwijnen, liep ruggelings naar de deur, opende deze, terwijl hij met zijn nu allesbehalve fletse ogen de inspecteur in bedwang hield, stond het volgende ogenblik in de gang en was met een paar grote sprongen het gebouw uit.

Dit alles had hoogstens een paar seconden geduurd en trouwens was Baxter zo overdonderd door wat er gebeurde, dat hij zelfs een volle minuut later nog geen woord kon uitbrengen.

John Raffles, want niemand anders was de gewaande dokwerker geweest, stak als een haas de straat over, met een vlugheid, die zelfs een athleet hem zou hebben benijd en sprong in een gereedstaande auto, met Charles Brand aan het stuur, en die dadelijk met razende vaart wegreed, juist op het ogenblik, dat een paar agenten, als waanzinnig met de armen zwaaiend en schreeuwend uit de deur van het politiebureau kwamen aanstormen.

Een minuut of twintig na de stunt, stopte de auto voor de tuindeur der villa, die John Raffles bewoonde, en die gelegen was aan een stille weg, waar bijna nooit een sterveling langs kwam.

Ook nu zag niemand, hoe een sjofel gekleed man uit de auto stapte en vliegensvlug de tuindeur binnentrad, terwijl de chauffeur zijn wagen deed ke-

ren en toen naar de garage reed.

Een kwartier later zaten John Raffles en Brand, nadat de eerste zijn vermomming had afgelegd, die wederom zulk een verbazend succes had gehad, in de goed voorziene bibliotheek van zijn huis.

Raffles had het wapen in de hand, waarvan hij zich zoëven met zoveel schrandereheid en durf had weten meester te maken en bekeek het nauwkeurig.

— Dat is dus het wapen, zei hij peinzend, waarmee Henry Claypool is vermoord. De kling van de dolk is verre van scherp en vertoont hier en daar zelfs scharen, maar zij is zo spits, dat een krachtig man met deze dolk de dodelijke stoot kon toebrengen en hier hebben wij dan de twee letters J. en R., die onze sul van een inspecteur op het dwaalspoor hebben gebracht, dat hem voor de zoveelste maal een jammerlijk fiasco zal berokkenen. Het ware toch wel nodig, dat de Engelse regering van haar hoogstgeplaatste politiebeambten eiste, dat zij in sommige vakken wat meer bedreven zijn, dan waarvan zij nu, helaas, blijk geven, zoals bijvoorbeeld in de kennis van verschillende wapens.

— Weet jij, wat dit voor een soort dolk is, Edward? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Zeker, Charles. Voor mij bestaat er niet de minste twijfel aan, of het is een wapen door Engelse zwaardvegers gesmeed en wel in een tijdperk tussen vijftienhonderdvijftig en zestienhonderd. Het is een zeer kostbaar wapen, wat voldoende blijkt uit het materiaal dat gebruikt is, kunstig bewerkt ivoor voor het gevest, zilver en robijnen voor de stootplaat, terwijl de kling vervaardigd is uit geblauwd staal, gemaakt zoals het destijds in Damascus het bezit is geweest van de hoogste en zelfs eenmaal in dat van de allerhoogste in den lande.

— Van de koning dus? vroeg Charles verbaasd.

— Precies, van de koning. Want die letters, amice, betekenen geenszins John Raffles, zoals Baxter meende, maar Ja-

mes Rex.

— Dus zou deze dolk gedragen zijn door Jacob de Tweede?

— Dat staat voor mij als een paal boven water. Dit wapen is buitengewoon zeldzaam en als het 't eigendom was van de dader, dan moet deze tot de hoogste kringen behoren.

— Bankier Lewenstein heeft een mooie verzameling oude wapens, heb je me zoëven gezegd...

— Ik weet waar je heen wilt, Charles, maar ik ken alle wapens van zijn verzameling tamelijk goed en ik heb deze dolk er nooit bij gezien, waarmee ik niet wil zeggen, dat hij hem niet in zijn bezit kan hebben gehad. Het is volstrekt niet onmogelijk, dat hij die dolk gekocht heeft gedurende de laatste week voor de moord, want de laatste acht dagen heb ik hem niet bezocht.

— Maar als dat waar is, dan zou...

— Dan zou de kans groot zijn, Charles, dat Lewenstein zelf de misdaad heeft begaan. Laat ons eens even nagaan, of daar nog andere dingen op wijzen. De brandkast wordt door de politie leeg gevonden. De inhoud is natuurlijk meegenomen door de dader. Maar wat die inhoud was, dat weten we niet. Lewenstein beheerde, zoals je weet, of zoals je misschien niet weet, het vermogen van zijn pupil en wij kunnen wel aannemen, dat de geldswaardige papieren en de contanten, waaruit dat bestond, in die brandkast werden opgeborgen. Ook dat hele vermogen is gestolen, maar of het nog wel in zijn geheel aanwezig was, dat weten we evenmin. Ofschoon er omstandigheden zijn, die er op zouden kunnen wijzen dat het vermogen aangebroken was, Lewenstein lijdt verbazende verliezen, speelt grof en verliest er bij en blijft niettemin voortgaan met zijn weelderige levenswijze. Laten wij nu eens aannemen, dat hij het gehele of een groot gedeelte van het vermogen van zijn pupil verspeculeerd heeft en uit angst voor de gevolgen op dit middel komt, hij haalt de hele brandkast leeg, heeft de deuren geforceerd en het vertrek verder in staat van wanorde gebracht om aan een inbraak te

doen geloven, bij welke gelegenheid de kassier hem overvalt en dreigt met openbaarmaking. In zijn krankzinnige angst weet de bankier niet meer wat hij doet, stoot toe en moet nu wel de comédie in die zin wijzigen, dat de inbreker de kassier om het leven heeft gebracht.

— Maar dat lijkt mij een zeer gezonde redenering, Edward, riep Brand vol bewondering uit. Waarom stel je de politie niet onmiddellijk in kennis van je vermoedens?

— O ho, dat zou al te voorbarig zijn. Die Lewenstein is niet op zijn achterhoofd gevallen, en ik ben er zeker van, dat hij zou weten te ontkomen, als hij maar de minste achterdocht koesterde.

Ja, zelfs zal hij zijn maatregelen wel zo hebben genomen, dat hij helemaal niet behoeft te vluchten en aldus de schijn van schuld op zich te laden, eenvoudig omdat ieder overtuigend bewijs ontbreekt. En je kunt er wel een eed op doen, dat die ezels van een Baxter die beroemde ontdekking van de twee letters onmiddellijk in het bijzijn van de bankier heeft uitgebazuind, zodat Lewenstein er gerust op kan zijn, dat de inspecteur van politie met woedende ijver naar de geheimzinnige Raffles gaat zoeken. Maar, zoals ik je al gezegd heb, ik mis nog veel te veel gegevens om mij een zuiver oordeel te kunnen vormen en daarom, er op uit.

HOOFDSTUK V

RAFFLES STELT EEN ONDERZOEK IN

Een kwartier later stonden de beide vrienden op straat.

Raffles had zich weer verkleed en vermomd en had het uiterlijk van Lord Aberdeen aangenomen, in welke kwaliteit hij gewoon was, zijn club te bezoeken, waarvan hij vice-president was.

Zijn gezicht was zodanig veranderd, dat zelfs Charles Brand, die toch reeds jaren met hem omging, de grootste moeite had hem te herkennen.

Brand had niets aan zijn uiterlijk veranderd, daar het vaak voorkwam, dat hij Lord Aberdeen naar de Club vergezelde en voor een van diens vrienden werd gehouden, die tevens zijn secretaris was.

Toen zij ongeveer tien minuten hadden gewandeld, riep Raffles een taxi aan en liet zich naar het huis van Salomon Lewenstein rijden.

— Ik ben nu toch blij, zei hij, dat ik wel eens gelegenheid heb gehad, de bankier nu en dan een kleine dienst te bewijzen, en ik hoop, dat hij dat niet vergeten is, want dat zal mij in staat stellen mij als een belangstellend vriend voor te doen, die komt aanbieden hem

in zijn ongeluk te helpen en ik mag het voor hem maar lijden, dat mijn onderzoek er niet toe leidt, dat ik van een clubvriend een gevaarlijk vijand voor hem word. Want je weet wel, Charles, dat ik onmeedogend ben tegen schurken, die hun rijkdom misbruiken en nog veel meer voor degenen, die rijk geweest zijn, maar om aan hun speelhartstocht te voldoen, het geld opmaken van mensen, die hun volle vertrouwen in hen hebben gesteld.

Brand keek Raffles even tersluiks aan en zag aan het schitteren van diens ogen, dat het allesbehalve goed zou aflopen met degene, die in deze man een vijand kreeg.

— Maar vindt je het niet wat indiscreet, om daar nu aan huis te komen?

— O, daarnaar vraag ik niet, antwoordde Raffles luchtig. Het geldt hier een zaak van het hoogste gewicht en bovendien ben ik van plan mij te houden, alsof ik van de zaak eigenlijk niets weet. Wij houden ons alsof wij tweeën een paar dagen op reis zijn geweest, pas zijn teruggekeerd en hem nu het eerst de eer van ons bezoek gunnen.

En omdat Lewenstein weet, dat ik vroeger al een paar geheimzinnige zaken tot oplossing heb weten te brengen, zal hij wel moeten toegeven, dat ik hem ook hierin behulpzaam kan zijn, en als hij zich daar afkerig van toont, dan is dat voor mij bewijs genoeg, dat hij zelf de misdadiger is en dan zal ik zo vrij zijn, natuurlijk nadat ik de nodige bewijzen bijeen heb weten te krijgen, de schobbejak onmiddellijk te laten arresteren.

Op dat ogenblik stopte de auto voor het huis van de bankier.

Nog steeds liepen er een paar agenten voor de deur op en neer, die de weinige nieuwsgierigen op een afstand hielden en tot doorlopen aanmaanden.

Raffles had echter slechts even de naam van Lord Aberdeen te noemen, om dadelijk te worden doorgelaten.

Op zijn bellen werd de deur door Ann, het dienstmeisje, geopend.

Raffles keek haar scherp aan en zei, toen hij haar bleek, behuild gelaat opmerkte:

— Scheelt er iets aan, kindlief?

— O, mylord, zei het meisje, terwijl zij moeite had haar tranen te bedwingen, ik zal de hemel danken als ik hier uit dit huis weg kan gaan. Het is verschrikkelijk. Meneer loopt maar onafgebroken heen en weer door zijn kamer en de jonge juffrouw heeft zich ook in haar kamer opgesloten en zit maar voor zich uit te staren, zonder een woord te spreken.

— Wat is er dan in 's hemelsnaam aan de hand? vroeg Raffles, die zich hield, alsof deze mededeling hem ten zeerste verraste.

— Weet u dat dan niet, mylord? riep het dienstmeisje in de hoogste verbazing uit. Heel Londen is er vol van.

— Dan verwondert het mij niet, dat ik niet op de hoogte ben, want ik ben juist van een reis terug gekeerd en mijn eerste bezoek gold uw meester. Zeg mij eens gauw, wat er gebeurd is.

— O, mylord, dat kan ik niet, riep Ann, terwijl zij nu in een hevig snikken uitbarstte. Het is al te erg.

Het dienstmeisje neeg en ging de bel-

de bezoekers voor naar het particulier vertrek van de bankier, dat op de eerste verdieping was gelegen.

Ann opende nu een deur ter rechterzijde van de brede gang, die zij waren binnengetreden en liet de beide bezoekers de fraai gemeubelde ontvangkamer van de bankier binnengaan.

Salomon Lewenstein zat bij het raam aandachtig de « Times » te lezen, maar legde het blad uit zijn handen toen hij het gerucht der twee binnentredende heren vernam en ging hen met enigszins onzekere stappen tegemoet, terwijl hij hun zijn trillende handen reikte.

— Ik hoor van mijn dienstmeisje, dat gij enige dagen uitstедig zijt geweest, mylord, en dat uw eerste bezoek mij gold. Ik ben u zeer erkentelijk voor deze onderscheiding en kan u niet zeggen, hoe zeer het mij bedroeft, dat u mij enigszins onwel aantreft.

— Gij ziet er inderdaad niet erg florissant uit, waarde Lewenstein, zei Lord Aberdeen. Ik hoop toch dat uw ongesteldheid niet van ernstige aard is?

De donkere ogen van Raffles hoorden zich in die van de bankier, die zijn blik schichtig afwendde en met een onzeker gebaar naar twee stoelen bij het raam wees.

Zijn zwarte ogen dwaalden onrustig van de ene naar de andere bezoeker, als wilde hij hun geheimste gedachten peilen.

Raffles had in een der kostbare lederen fauteuils plaats genomen en het nummer van de « Times » opgeraapt, dat de bankier had laten vallen, in zijn haast om zijn bezoekers tegemoet te gaan.

Hij vouwde het cityblad als in gedachten open en weer dicht en klapte er mede in de palm van zijn handen, terwijl hij glimlachend opmerkte:

— Gij zijt gelukkiger dan ik, meneer Lewenstein, want gij hebt tenminste uw krant al half uitgelezen, terwijl ik zo even in Londen ben aangekomen, en daarvoor nog geen gelegenheid heb gehad. Trouwens wil ik u wel bekennen, dat ik het krantenlezen eigenlijk een afschuwelijk ding vind. Als men mijn zin volgde, dan werden alle kranten af-

geschaft, want zij leren ons niets dan akeligheid, moord, doodslag en diefstal, overstromingen, bankbreuk en meer van dergelijke misère. Zo zou ik er wel op durven wedden, dat ik dit blad maar behoef op te slaan, om er iets dergelijks in te vinden.

Raffles zwaaide de opgevouwen «Times» met een nonchalant gebaar tussen zijn knieën op en neer, terwijl de bankier hem met starende ogen aankeek, niet bij machte om een woord te uiten.

— Wat zeg jij ervan, Charles? zo wendde Raffles zich tot zijn secretaris. Geloof jij ook niet, dat het eerste het beste Engelse blad en niet alleen de «Times» overal, waar je het oog op slaat, iets akeligs bevat? Wil jij soms met me wedden?

— Ik denk er niet aan, mylord, merkte Brand lachend op, want ik weet zeker, dat ik mijn weddenschap zou verliezen.

— We zullen ons dadelijk overtuigen, zei Raffles, terwijl hij met een snelle beweging de «Times» opensloeg.

Lewenstein wilde een stap naar hem toe doen.

Hij had hem het blad wel uit de handen willen rukken en hem toeschreeuwen, dat het hem niets aanging, dat men zich niet met zijn zaken moest bemoeien, maar hij had er de moed niet toe en bovendien was het reeds te laat.

Raffles had het bewuste bericht, zoals vanzelf spreekt, dadelijk gevonden en begon het met zijn heldere stem van a tot z voor te lezen, gaandeweg verbazing veinzend.

Toen hij het geheel had uitgelezen, stond hij op, nam zijn meewaardigste stem aan en zei tot de doodsbekke bankier, terwijl hij hem de hand toestak:

— Het spijt mij waarlijk zeer, mijn waarde Lewenstein, dat het toeval heeft gewild, dat ik juist dit voor u zo treurige bericht moest opslaan. Nu begrijp ik uw neerslachtigheid en uw bleekheid. Maar als ik met mijn geringe kennis, er iets toe kan bijdragen, dan bezweer ik u, dat gij niet lang zult behoeven rond te lopen met het deprimerende denkbeeld, dat de dader van de moord, die in uw huis gepleegd is, ongestraft

zal blijven. Ik geef u mijn woord als gentleman, dat de moordenaar zijn lot niet zal ontlopen, wie of wat hij ook moge zijn.

Raffles had deze laatste woorden op een zo dringende toon geuit, dat de bankier onwillekeurig enige schreden was teruggedeeinsd.

Hij zag echter blijkbaar in, dat het 't verstandigst zou zijn een man als Lord Aberdeen zo lang mogelijk als vriend te houden en daarom vermande hij zich en drukte zijn bezoeker met een vriendelijk gebaar weer in zijn zetel terug.

— Ik weet wel, dat gij reeds bij vroegere gelegenheden blijken hebt gegeven van uw schranderheid, mylord, zei hij, terwijl hij zich inspande zijn stem zoveel mogelijk vastheid te geven, maar ik betwijfel toch zeer, of gij in deze zaak enig licht zoudt kunnen brengen. Inspecteur Baxter heeft het eerste onderzoek geleid, en hij is er zeker van, zegt hij, dat de dader niemand anders is dan de geheimzinnige John Raffles, die reeds sedert geruime tijd de schrik der Londense politie is...

— En ik geloof ook wel enigszins de schrik der boosdoeners, mijn waarde Lewenstein, merkte Raffles met een snelle schittering in zijn ogen op. Maar acht gij zelf die Baxter een bijzonder schrandere man?

— Ik moet u bekennen, dat wat hij in de laatste jaren hier in Londen verricht heeft, mij nu juist geen bijzonder hoog denkbeeld van zijn kennis heeft gegeven, antwoordde de bankier, maar ge moet me toch toestemmen, dat de mogelijkheid volstrekt niet is uitgesloten, dat hij ditmaal op het juiste spoor is en dat de moord inderdaad gepleegd is door de man, wiens voorletters op het heft van de dolk gegraveerd zijn.

John Raffles keek de bankier enkele seconden strak aan, voor hij hernam:

— De kansen, dat dit zo is, mijn waarde heer, zijn ongeveer even groot of even klein als de kansen, dat het niet zo is. Want als ik mij wel herinner, is deze dolk een zeer antiek stuk, dat uit de jaren tussen vijftien- en zestienhonderd

derd moet dateren. Acht gij het nu zelf wel waarschijnlijk, dat de moordenaar in deze oude dolk zijn voorletters zou laten snijden?

— Natuurlijk niet, als hij reeds op die tijd het voornemen koesterde om met dat wapen een misdaad te plegen, zei de bankier met een kort lachje, want dan zou dat de politie direct op het spoor brengen.

— Nu, zei Raffles, laten wij voorlopig dan maar aannemen, dat de moordenaar in ieder geval iemand is, wiens naam met een J, en een R. spelt, ofschoon ik voor mij het even waarschijnlijk als onwaarschijnlijk acht. Hebt u er iets tegen om mij naar de plek te brengen, waar de misdaad gepleegd is,

waarde Lewenstein?

De bankier verschoot van kleur.

— Waartoe zou dat dienen?

— Dat is moeilijk te zeggen. Noodzakelijk acht ik het natuurlijk niet, zei Raffles lachend, maar als ik u inderdaad van dienst zou kunnen zijn, dan moet ik mij toch rekenschap geven van de bijomstandigheden van de misdaad.

En, aldus ging hij voort, wat zou u, die er toch geheel en al onschuldig aan zijt, daar wel tegen kunnen hebben?

Dat laatste argument deed voor de bankier schijnbaar de deur dicht.

Hij stond haastig op en zei:

— Als de heren zo goed willen zijn mij te volgen, dan zal ik hen naar de plek brengen.

HOOFDSTUK VI

DE KRAS

Raffles en Brand stonden op en volgden de bankier.

Deze geleidde hen de trap af, stak de vestibule over, ging aan de andere zijde de zes treden op, die naar de kantoorlokalen leidden en opende de deur van de kamer, waar de brandkast stond.

De deur van de kast was weer dichtgedrukt en de lugubere bloedplas, die er voor had gelegen, was zo goed mogelijk verwijderd, ofschoon men nog duidelijk een lichtbruine plek op het lichte parket van de vloer kon zien.

Raffles naderde de brandkast, nam een loupe uit zijn zak en bekeek het oppervlak nauwkeurig van alle kanten.

Plotseling scheen zijn aandacht zich op één bepaald punt te concentreren.

Hij bukte zich om nauwkeuriger te kunnen zien en wendde zich toen eensklaps tot de bankier met de vraag:

— Is deze brandkast nieuw?

— Splinternieuw, antwoordde Lewenstein. Twee weken geleden gekocht.

— Bij Mayfair and Chesterfield, naar ik op het firmaplaatje hier lees. Een uitstekende firma en een uitstekende kast. Een kast die aan de best uitgeruste be-

roepsinbrekers enige uren arbeid zou kosten. Zij stond open en was leeg, toen gij binnenkwaamt, volgens het verslag in de « Times »?

— Zo is het mylord.

— De kast vertoont niet het minste spoor van braak. Zij is dus met de echte of een nagemaakte sleutel geopend, dat is duidelijk.

— Ja, dat is duidelijk, mompelde de bankier.

— Hadt gij alléén een sleutel, of uw kassier ook, zoals dat in sommige bankzaken wel voorkomt?

— Ik alleen had een sleutel, zei Lewenstein. Maar, zoals gij zelf zegt, voegde hij er haastig aan toe, kan de indringer de sleutel op een of andere wijze hebben nagemaakt.

— Hij zou die daartoe hebben moeten wegnemen, waarde Lewenstein.

— Of een wasafdruk van het slot hebben moeten nemen, viel Brand hem in de rede.

— Dat is natuurlijk ook mogelijk. Maar dan moet de moordenaar handlangers hier in huis hebben gehad, en wel personen, die hier vrijelijk in en

uit konden gaan, zonder dat dat opviel, of die goed de weg wisten, bedienden bijvoorbeeld. Dat is waar ook, mijnheer Lewenstein, uw valet de chambre is gisterochtend plotseling verdwenen, nietwaar?

De bankier schrok.

— Heeft zij u dat gezegd? zei hij.

— Inderdaad.

— Het is zo, William is gisterochtend met pak en zak vertrokken.

— Kent gij of vermoedt gij de reden?

— Volstrekt niet.

— Was hij betrouwbaar?

— Een goed bediende, maar in de hoogste mate trots en bovenal hebzuchtig en belust op mooie kleren.

— Hebt gij hem ooit op kleine diefstallen kunnen betrappen?

— Neen, dat nooit. Ofschoon ik wel vaak kleine bedragen uit mijn privékas en uit mijn schrijfbureau gemist heb. Ik meende dan echter steeds, dat mijn pupil dat geld voor het huishouden had geleend.

— Ah zo. Was die William getrouwd?

— Ja.

— Gelukkig?

— Dat is meer dan ik u zeggen kan, maar ik heb hem wel eens zien wandelen, op zijn uitgaansdagen, met een opzichtig geklede vrouw, die zeker de zijne niet was.

— Ah, dank u. A propos, ligt deze cocosmat hier altijd voor de brandkast?

— Altijd, antwoordde de bankier verbaasd. Maar ik begrijp niet...

— O, het is maar een vraag. Ik weet natuurlijk graag alles, wanneer ik uit liefhebberij, helemaal uit liefhebberij, weet u, eens op onderzoek uit ga. En zou het u nu veel moeite kosten, mij even aan een centimetermaat te helpen?

— Dat zal wel gaan, antwoordde de bankier aarzelend, terwijl hij een wantrouwende blik op zijn bezoeker wierp. Maar dan zou ik de heren even alleen moeten laten. Alice, mijn pupil, heeft er zeker wel een in haar naaidoos.

— O, bekommer u niet om ons, zei Raffles vriendelijk. Wij kunnen wel even wachten. En wees dan tevens zo goed, Miss Alice van mij te groeten. Gij weet

hoe hoog ik uw pupil acht, en het zal mij een grote eer zijn haar aanstonds persoonlijk te mogen begroeten.

— Dat zal zij zeer op prijs stellen, mylord. Maar ik vrees, zij is erg overstuur door dit treurig voorval, meer dan ik van haar flinke, onsentimentele natuur wel zou hebben verwacht, dat gij haar in een zeer neerslachtige toestand zult aantreffen.

— O, maar ik hoop toch haar wat te kunnen opvrolijken, zei Raffles.

De bankier mompelde nog wat onverstaanbare woorden, wierp Raffles nogmaals een loerende, argwanende blik toe, en verliet het vertrek.

Nauwelijks had hij de deur achter zich dichtgetrokken, of Raffles greep Brand bij de arm en bracht hem snel voor de deur van de brandkast.

— Bekijk eens vlug die kastdeur, amice, zei hij.

— Dat doe ik.

— Wat zie je?

— Ik zie niets dan een volmaakt gladde, spiegelende staalplaat.

— Kijk nauwkeuriger, daar dicht boven de kruk, hier neem mijn vergrootglas, zie je nu nog niets?

Brand keek scherp door de loupe en had moeite, een kreet te onderdrukken.

— Welnu? vroeg Raffles ongeduldig.

— Ik zie een lange kras.

— Hoe lang ongeveer, denk je?

— Wel drie centimeter.

— Merk je een eigenaardigheid op?

— Zeker. Die kras is bovenaan het duidelijkst waarneembaar en naar beneden toe geleidelijk vervagend.

— Prachtig. Nu iets anders, hoe lang denk je dat Henry Claypool was?

— Ik schat hem op 1 meter 90 centimeter.

— Je bent er bijna. Hij was 1 meter 87 centimeter.

— Maar Edward, hoe weet jij dat zo nauwkeurig?

— Heel eenvoudig, amice. Nog geen maand geleden, op een intiem avondpartijtje hier in het huis van de bankier, hebben wij ons allen laten meten, voor de aardigheid, met dezelfde centimeter, die Lewenstein ons aanstonds

brengt, herinner je het je?

— Ja, nu je het zegt, ruik ik het ook. Maar ik was die getallen allang weer vergeten.

— Ik niet. Ik ben, al zeg ik het zelf, heel sterk in het onthouden van cijfers. En wie weet, hoe het nu te pas kan komen.

— Wat heb je aan die maat van Henry Claypool?

— Dat zul je later horen. Weet je wat dit is, Charles?

Raffles liet hem een voorwerp zien, dat er uitzag als een gewoon strootje.

— Neen, zei Brand. Hoe kom je daaraan?

— Ik raapte het zoëven ongemerkt op bij de schuifdeur. Het is een Maleis rookstrootje, of liever het eind er van. Er zit nog een beetje as aan.

— Ik heb ze iets nooit gezien.

— Geen wonder, geen sterveling zoekt zo iets hier. En dat ding is van onmetelijke waarde.

— Je maakt me buitengewoon nieuwsgierig. Weet je al iets, Edward?

— Ik weet nog niets, Charles. Ik tast, ik vermoed, ik combineer, en ik denk dat die kras, die zonderling verlopende kras op dat spiegelgladde metaal, maar stil. Daar komt onze gastheer weer aan. Geen woord van onze ontdekking.

Zij namen beiden een onverschillige houding aan, en deden alsof zij uit een der ramen keken, die op de tuin uitzagen.

Lewenstein trad binnen met de centimetermaat in de handen.

Er flitste een boze, sluwe blik in zijn stekende, zwarte ogen, waarmede hij de twee mannen onderzoekend opnam.

Zijn lippen waren dicht op elkaar geperst.

— Ah. Daar is onze waarde gastheer, zei Raffles luchtig, terwijl hij zich omkeerde en de bankier tegemoet ging. Hebt gij daar het meetlint? Uitmuntend ik dank u.

Raffles nam de centimetermaat, rolde het lint af en nam nu de afstand op van de dikke kokosmat tot de brandkast, en daarna de hoogte van de kast zelf.

— Het is een kostbaar meubel, waar-

de heer, zei hij, nadat hij het lint weer had opgerold en teruggegeven. Een kast van bijna twee meter hoogte is een zeldzaamheid. En nu zou ik u gaarne om de eer willen verzoeken, Miss Alice te mogen begroeten.

— Zij heeft reeds naar u gevraagd, mylord, merkte de bankier op. Gij schijnt een grote plaats in haar hart te bekleeden.

— Kom, gij overdrijft, zei Raffles, ofschoon zijn scherpe adelaarsogen een zachtere uitdrukking kregen bij deze woorden.

— Neen, neen. Het is zoals ik u zeg. Zij beschouwt u als een van haar beste vrienden.

— Nu, dat doet mij groot genoegen, en ik hoop mij steeds die vriendschap waardig te tonen.

Al sprekende hadden de drie heren de sombere plek verlaten.

Lewenstein ging hen dezelfde weg weer voor, maar liep nu de bovengang verder in, en klopte aan de laatste deur.

— Binnen, riep een matte stem.

Zij traden het fraai gemeubeld boudoir van Alice binnen.

Het jonge meisje stond op van de sofa waarop zij blijkbaar uitgestrekt had gelegen en kwam de bezoekers langzaam tegemoet.

Alice Gray was een knappe jongedame, maar haar gelaat was thans zeer bleek, en haar lippen trilden zenuwachtig.

Raffles zag het meisje met oprechte belangstelling aan, en drukte haar hartelijk de hand.

Zij keek hem aan met haar moole, donkere ogen, die koortsachtig schitterden en Raffles las daarin, dat hij inderdaad zo gelukkig was, de beste vriend van de pupil van de bankier te zijn.

Met een bevallig gebaar nodigde het jonge meisje de bezoekers tot plaats nemen uit.

— Het spijt mij, heren, dat gij mij enigszins onwel vindt, zei zij met matte stem. Ik word door een zware, nerveuse hoofdpijn geplaagd, en...

— O, maar dan mogen wij u niet lastig vallen, zei Raffles, terwijl hij een

gebaar maakte om op te staan.

— Blijf nog even hier, wat ik u verzoeken mag, mylord, zei Alice haastig, terwijl zij hem weer op zijn stoel neerdrukte. Uw gezelschap zal mij juist goed doen, dat voel ik. Oom, wilt gij eens bellen om de, om de nieuwe valet?

Het jonge meisje had deze laatste woorden op een zo zonderlinge toon gezegd, dat Raffles en Brand elkaar een snelle blik toewierpen, die de anderen ontging.

Lewenstein trad enigszins verlegen op de bel toe en schelde.

Enige ogenblikken later trad een bediende met vuurrood haar en rode bakkebaarden binnen, gekleed in zwarte rok met dof vergulde knopen, zwartzijden kousen en een korte, satijnen broek.

Slechts met de uiterste krachtsinspanning wisten Raffles en Brand hun zelfbeheersing te bewaren.

Want ondanks zijn vermomming hadden de beide vrienden in de « nieuwe valet » onmiddellijk inspecteur Baxter herkend.

De bediende keek de beide bezoekers scherp aan en zette daarop een theeblad en enige versnaperingen op een hoektafeltje neer.

Alice ging naar hem toe en wisselde zacht een paar woorden met hem, terwijl Lewenstein zich verontschuldigde om sigaretten voor zijn bezoekers te gaan halen, ondanks hun protest.

Van dat ogenblik maakte Raffles gebruik door Brand bijna onhoorbaar toe te fluisteren:

— De vent is stapelgek.

— Hij heeft alweer zijn baard geofferd, fluisterde Brand terug.

— Hij wil bepaald de bedienden uithoren.

— En de gasten van de bankier bespioneren.

— Natuurlijk, hij zal naar John Raffles, de man van de dolk, zoeken.

— Wordt de oude ezel dan nooit wijzer?

Op dat ogenblik keerde de valet zich weer om, en ging met statige tred de deur uit.

— Wel Miss Alice, zei Raffles, zodra

hij verdwenen was. Gij hebt daar een prachtstuk van een nieuwe kamerdienaar. De uniform staat hem uitnemend.

— Ja, hij is een goede bediende, stotterde het meisje verlegen. Oom kan het niet zonder valet stellen, en daarom...

Juist trad de bankier weer binnen.

Hij had de laatste woorden gehoord en zei nu op wantrouwende toon:

— Tut, tut, meisje, je oom is niet zo veeleisend. En ik denk die valet ook niet eeuwig te houden, wij behoeven niet zulk een groot bediendenpersoneel te hebben. En bovendien, als wij op reis gaan...

— Wat, denkt u Londen te verlaten? vroeg Raffles, scherp oplettend.

— Ja, wij gaan er een poos tussen uit. Deze diefstal, waarmede het hele vermogen van mijn pupil te loor is gegaan, heeft mij diep geschokt...

— Maar wilt gij niet eerst afwachten, of de politie het gestolene terugvindt.

— Dat is zeer onwaarschijnlijk, mompelde de bankier. De politie is zo traag en dom.

— Ah, meent gij dat? Nu, misschien zijn er anderen, die het weten terug te vinden, zei Raffles gekscherend, terwijl hij zijn blik niet van de bankier afwendde.

Salomon Lewenstein draaide onrustig op zijn stoel heen en weer en keek Raffles met een donkere blik aan.

— Zoudt gij dat denken? vroeg hij.

— Wel natuurlijk, antwoordde Raffles glimlachend, zo verwonderlijk lijkt me dit niet toe. Het gestolen geld moet toch ergens zijn, dunkt u dat ook niet?

— Misschien is degene, die het gestolen heeft, er reeds lang mee uit Londen verdwenen, mompelde de bankier.

— Of denkt het althans binnenkort te doen, zei Raffles luchtig, terwijl hij een sigaret nam uit de doos die de bankier hem toestak, waarbij hij kon opmerken, dat diens handen trilden.

Een ogenblik heerste er stilte.

Raffles bekeek aandachtig de fraaie meubelen in het vertrek en zei toen tot Alice Gray:

— Ik geloof, dat dit wel het enige

vertrek in het hele huis is, dat niet prijkt met enige van die fraaie oude wapens, waarvan uw oom een zo groot liefhebber is.

— Inderdaad en dat is heel natuurlijk, want ik houd er niet van, antwoordde het jonge meisje op zachte toon.

— Maar uw oom des te meer, merkte Raffles op. Ik geloof, dat zijn verzameling minstens honderd wapens telt.

— Nu, viel de bankier hem lachend in de rede, gij zijt er werkelijk niet ver van af. Maar ik heb er toch nog méér, ruim honderdveertig, al wil ik u wel bekennen, dat mijn collectie nog lang niet compleet genoeg is, naar mijn zin. Gij weet nu, waarmee gij mij een genoeg kunt doen. En om je de waarheid te zeggen, Alice, zo wendde hij zich tot zijn pupil, had ik eigenlijk gedacht, dat je me vandaag op mijn verjaardag wel verrast zoudt hebben met een stuk voor mijn verzameling.

Raffles onderdrukte met moeite een kreet van schrik.

Hij deed een paar snelle halen aan zijn sigaret en werd bleek tot aan zijn lippen.

Beurtelings keek hij het jonge meisje en haar oom aan en zei toen langzaam tot deze:

— Gij zijt vandaag jarig, zegt ge?

— Ja, ik ben vandaag vijfenvijftig jaar geworden.

— En gij hadt zo gehoopt, dat uw pupil u vandaag met een mooi nieuw wapen zou verblijden?

— Ik moet het u eerlijk bekennen, antwoordde de bankier lachend. Maar wat scheelt je Alice? zo viel hij zichzelf in de rede. Ben je niet wel? Je ziet zo bleek als een doek.

Inderdaad was Alice Gray geheel wit weggetrokken.

Haar grote ogen schitterden koortsachtig in het witte gelaat en keken de bankier aan, alsof zij hem tot in het diepst van de ziel wilden lezen.

Zij was opgestaan en wankelde nu, met de hand op de boezem geperst, naar het raam.

Ook Raffles was opgestaan.

Hij trad op het jonge meisje toe en

zei op zachte toon:

— Wilt ge dat ik het kamermeisje schel, miss? Het is hier erg warm in de kamer. Dat zal u wellicht wat benauwd hebben gemaakt.

— Ik dank u, mylord, antwoordde Alice, terwijl zij Raffles een dankbare, maar verschrikte blik toewierp. Gij hebt gelijk, het is hier vreselijk warm, als gij het goed vindt, zou ik mij gaarne enkele ogenblikken verwijderen.

— Doe dat, miss, zei Raffles, terwijl hij het jonge meisje medelijdend en vriendelijk aankeek. Bekommer u volstrekt niet om ons. Wij staan trouwens op het punt om te vertrekken.

— Ja, zei de bankier nu. Lord Aberdeen heeft het erg druk, Alice. Je moet weten, dat hij een soort amateur-detective is, en het in zijn hoofd heeft gehaald, deze zaak tot oplossing te brengen.

— Hebt gij dat werkelijk, mylord? vroeg het jonge meisje, terwijl zij een paar schreden op Raffles toetrad en hem strak aankeek.

— Inderdaad, Miss Alice, antwoordde deze eenvoudig, terwijl hij eveneens een doordringende blik op haar wierp, en ik geloof u te kunnen verzekeren, dat ik de waarheid, de volle waarheid zal weten te ontdekken.

Daarop geleidde hij haar hoffelijk naar de deur, opende deze voor haar en zei fluisterend, terwijl zij de drempel overschreed:

— Vrees niets, Miss Alice, ik zweer u, dat ik alleen uw welzijn op het oog heb.

Het volgende ogenblik viel de deur dicht.

Raffles trad op de bankier toe en zei op luchtige toon:

— Ge zegde zoëven dat ik het druk heb, en ik moet u gelijk geven, mijn waarde Lewenstein. Gij viert heden uw verjaardag onder treurige omstandigheden en daarom is het misschien beter, dat gij ditmaal deze feestdag maar ongemerkt laat voorbijgaan. Hoe minder gasten hoe beter.

— Gij verlaat me dus reeds? vroeg de bankier, nog steeds met dezelfde arg-

wanende blik in zijn ogen.

— Ja, ik moet nu gaan, want ik moet nog enige nasporingen gaan doen.

— En denkt gij, dat die tot een goed einde zullen leiden?

— Dat kan ik u niet beloven, maar ik heb toch goede hoop, dat ik zal slagen.

— Gij denkt dus, dat gij de moordenaar zult kunnen uitvinden?

— Ik dénk het niet, zei Raffles op kalme toon, ik weet het zeker.

Lewenstein keek zijn bezoeker met wijd opengesperde ogen aan.

Alle kleur was uit zijn gezicht geweken.

Hij wankelde enige schreden achteruit en moest zich aan de tafel vasthouden om niet te vallen.

— Wilt ge zeggen, dat ge weet, wie de moordenaar is? stotterde hij ten slotte.

— Ik weet het, waarde heer.

— En kunt gij mij de naam zeggen?

— Nu nog niet.

— En is de moordenaar tevens de dief?

Raffles keek de bankier strak aan, alvorens te antwoorden en zei toen kortaf:

— Neen, mijnheer Lewenstein, de dief en de moordenaar zijn twee verschillende personen en nu zult ge mij wel veroorloven heen te gaan, want ik vrees

werkelijk, dat ik reeds te lang misbruik van uw kostbare tijd heb gemaakt.

Zonder een woord te spreken ging de bankier naar de deur en drukte op de belknop.

Baxter, nog steeds in zijn vermomming als nieuwe kamerdienaar, trad buigend binnen.

— Laat deze heren uit, George.

Daarop wendde de bankier zich tot Raffles en stak hem de hand toe.

— Ik hoop dat gij mij bij uw volgend bezoek wat opgewekter zult aantreffen, mylord.

— Dat hoop ik ook, meneer Lewenstein, zei Raffles op droge toon.

Hij drukte flauwtjes de hem toegestoken hand, die koud en klam aanvoelde, en verliet met Charles Brand het vertrek.

De gewaande valet de chambre volgde hen, en opende met een beleefde buiging de deur.

Raffles kreeg een zijner invallen, haalde zijn beurs uit en gaf de deftige bediende een halve guinea.

— If you please, zei hij vriendelijk. Drink daar maar eens voor op de goede afloop van de zaak.

— Van welke zaak, meneer? vroeg de man verbaasd.

— Wel van de zaak van de J en de R, antwoordde Raffles op zonderlinge toon.

HOOFDSTUK VII

COMBINATIES...

Het volgende ogenblik waren de beide bezoekers in de auto gestapt die hen wachtte en reeds lang uit het gezicht verdwenen, toen Baxter nog steeds op het blinkende geldstuk in zijn hand stond te staren en zich afvroeg of hij waakte of droomde.

Maar in het boudoir van Alice Gray was de bankier Lewenstein op een stoel neergevallen, zodra zijn beide bezoekers

verdwenen waren. Hij verborg het krampachtig vertrokken gelaat in de handen en steunde herhaalde malen:

— Zou hij iets weten? Zou hij iets weten?

Intussen reed de auto, waarin Raffles en Brand gezeten waren, in volle vaart naar de villa van de Grote Onbekende.

— Wat denk jij ervan, Charles? vroeg

Raffles op ernstige toon. Geloof jij ook niet, dat dit bezoek van het grootste gewicht is geweest voor ons onderzoek?

— Als je me de gulle waarheid vraagt Edward, dan moet ik je eerlijk beken- nen, dat ik dit nog niet geheel en al inzie.

— Laat ons dat eens samen nagaan, amice. Ik ga nu maar de vertoning van die idiote Baxter stilzwijgend voorbij. Ik zal je wel niet eens behoeven te zeg- gen, dat die kwibus er ook deze keer weer geheel en al naast is. Als de vent er ook maar het flauwste idee van had, van wie hij zoëven een fooi heeft ge- kregen, dan zouden we de snoeshaan ze- ker nooit levend terugzien. Daarover praat ik dus in het geheel niet meer. Maar nu een vraag. Wat denk je van Miss Alice Gray?

— Wel, zij leek mij erg veranderd sedert wij haar de laatste keer gezien hebben, Edward. Het was toen een op- gewekt, lief meisje, vol levenslust en zo bloeiend als een roos.

— Juist. En we vinden haar terug, geen volle maand later, bleek als een dode, lijdend, en met een uitdrukking op haar gelaat, die wij er nooit tevoren op ontdekt hebben. Nu gebeurt er hier op aarde niets zonder oorzaak en ook deze bleekheid moet een reden hebben.

— Een ongelukkige liefde misschien?

— Mogelijk, maar niet waarschijnlijk. Ik kan je de verzekering geven, dat een meisje met een krachtige inborst als die van Alice Gray niet aan zulke dingen als ongelukkige liefdes doet. Neen, er moet een andere reden zijn, Charles.

— Maar vergeet je dan, dat men haar vermogen gestolen heeft? vroeg Brand.

— Dat vergeet ik natuurlijk niet, amice, en ik breng het in rekening. Maar ook dit grote verlies kan een sterke natuur als die van de pupil van bankier Lewenstein niet zo schokken. Neen, neen er moet iets anders zijn; er is dan ook iets anders, iets veel ergers. Maar la- ten we eerst eens doorgaan met het opsommen van de feiten. We vinden een kras op de deur van een splinter- nieuwe brandkast, die daar onmogelijk lang op geweest kan zijn, anders zou

dat feit wel ter sprake zijn gebracht bij het eerste onderzoek. Laat ik je zeggen, dat het mogelijk is dat ik mij vergis, en dat ze er inderdaad al veel langer op gekrast was. Ik wil je beken- nen, dat dat mijn redenering voorlopig onderst- boven zou gooiën en daarom blijf ik maar liever bij mijn mening, totdat het onderzoek, dat ik nu aanstonds met jou ga instellen, mij doet inzien, dat ik op een dwaalspoor ben.

— Maar is dat geen redenering uit het ongerijmde, Edward? vroeg Brand half lachend.

— O, zo ongerijmd als jij denkt, is het geenszins. Maar hier zijn we thuis, zie ik, laat ons binnengaan en de zaak verder bespreken.

Brand en Raffles traden binnen.

Raffles liep rechtdoor naar zijn slaap- kamer en zei:

— Ik moet me even verkleeden, blijf er maar bij, dan kunnen we ondertus- sen doorpraten.

— In wat voor huid ga je nu kruipen? vroeg Brand.

— Inspecteur van politie, amice.

— En ik?

— Je blijft mijn vertrouwde secre- taris. Voor het ogenblik kan ik de zaak alléén af, maar zodra ik je hulp nodig heb, beloof ik je, dat ik je zal waar- schuwen.

Onder het spreken ontdeed Raffles zich van zijn jas, vest en pantalon, nam een compleet costuum van politie-inspec- teur uit de kast, ging voor zijn kapta- fel zitten en begon zich te grimeren.

— Waar waren we ook weer? vroeg hij na een poosje.

— Je had het over de kras op de kast.

— Juist. Haal de dolk eens, wil je, het ding ligt in het geheime vak van de lade in mijn schrijftafel.

Brand ging de kamer uit en kwam enkele ogenblikken later met het wapen terug.

Raffles nam het hem uit de hand en zei, terwijl hij op het gevest wees:

— Zie je wel, dat het gevest niet he- lemaal van ivoor is, maar dat het staal van de kling er doorheen loopt en bo- ven op de kop van de pelikaan tot een

punt is gesmeed?

— Ja, dat zie ik.

— Daar ligt een grote schaar, open die eens en probeer of je met het achterende van het gevest een kras in het metaal van de schaar kunt maken.

Brand nam de dolk omgekeerd in zijn hand en haalde de punt van het handvat met een ruk over de schaar heen.

— Maakt het een kras? vroeg Raffles.

— Ja, Edward, wel niet diep, maar toch een duidelijk zichtbare kras.

— Dat wist ik wel.

— Maar nu verder?

— Hoe hoog op de brandkast bevond zich die kras ongeveer?

— Hij begon zowat anderhalve meter boven de grond, taxeer ik.

— Hoger, Charles, hoger, op 1 meter 63. En herinner je je nog hoe lang Henry Claypool was?

— Jawel, nu weet ik het nog wel, 1 meter 87.

— Precies. Heb je op die dikke co-smat voor de brandkast gelet?

— Ja zeker.

— Welnu, gaat je nu nog geen licht op?

— Om je de waarheid te zeggen, Edward...

— Dan zal ik het je zeggen, Charles, zei Raffles met vaste stem. De kassier is over die mat gestruikeld en in de dolk gevallen, die degene, die er zich mee wilde verdedigen, in de hand hield.

Brand keek Raffles met stomme verbazing aan. Het was hem, alsof het plotseling helder in zijn hoofd werd.

— Maar wat je daar zegt, is best mogelijk, riep hij tenslotte uit.

— Het is niet alleen mogelijk, antwoordde Raffles bedaard, maar zeer waarschijnlijk, als je de verschillende maten met elkaar vergelijkt.

— Maar dan zou Henry Claypool ook niet vermoord zijn in de eigenlijke betekenis van het woord, maar slechts het slachtoffer van een ongeluk zijn geworden.

— Het eerste is waar, antwoordde

Raffles ernstig, maar het tweede staat nog te bezien. En ik heb meer dan één reden om te vermoeden, dat Claypool met allesbehalve rechtzinnige plannen in het lokaal kwam waar de brandkast stond.

— Maar wie zou dan de persoon zijn geweest, die de dolk in de hand hield? riep Brand uit.

Raffles keek zijn vriend enige ogenblikken strak aan en zei toen:

— Ik geloof, dat ik het weet, amice, maar ik wil het nog niet zeggen, voor ik volmaakte zekerheid heb.

Ik ben klaar met mijn verkleeding en over een paar uren kan ik zekerheid hebben.

De beide vrienden verlieten het vertrek en begaven zich naar de studeerkamer van Raffles.

Daar gekomen zei deze:

— Neem het adresboek eens en zoek het adres van Dick Cunningham eens op.

— Van de verloofde van Miss Alice Gray? vroeg Brand verbaasd.

— Precies.

Charles Brand nam het dikke boek ter hand en vond na enig zoeken de naam van de jongeklerk.

— Daar staat het R. W. Cunningham, Minsterroad, 17, West-Hampstead.

— Staat zijn telefoonnummer er achter?

— Ook dat.

— Bel hem dan op en verzoek hem of hij om zes uur uiterlijk Lord Aberdeen de eer en het genoegen wil doen van een bezoek.

— Moet hij hier komen? vroeg Brand hoe langer hoe verbaasder.

— Ja, Charles. Zeg dat het voor een uiterst belangrijke zaak is, waarvan zijn levensgeluk kan afhangen.

Brand ging naar het telefoontoestel en sloeg het nummer aan.

Een ogenblik later hoorde Raffles hem door de telefoon met de jonge klerk spreken.

HOOFDSTUK VIII

WIE DE DOLK KOCHT

Raffles verliet door de tuin deur, die op een zo goed als nooit begane zijweg uitkwam, haastig de villa.

Onder het gaan haalde hij een velletje papier uit zijn binnenzak, waarop een aantal namen en adressen waren genoteerd.

— Die kleine registertjes, die ik Brand uit het adresboek heb laten maken, blijken van tijd tot tijd van groot gemak te zijn. Hier heb ik dus alle antiquairs van Londen. Het zijn er nog al wat, laat mij hopen dat het geluk mij gunstig is. De eerste woont hier dicht bij, let us going.

Binnen tien minuten had hij de winkel van de eerste handelaar in oudheden bereikt. Hij trad binnen en vroeg de enigszins verschrikte winkelier, nadat hij zich als inspecteur van politie had bekend gemaakt, terwijl hij de dolk uit het papier wikkelde:

— Kent gij dit wapen?

De antiquair bekeek de dolk nauwkeurig en zei na enige tijd:

— Neen, mijnheer.

— Gij hebt dit ding dus niet verkocht.

— Neen, ik heb het nooit gezien.

— Is het een zeldzaam wapen?

— Zeer zeker. Het is een Engelse dolk uit de tijd van Jacob de Tweede. Zeer waarschijnlijk heeft deze dolk de koning zelf toebehoord.

— Die letters betekenen dus:

— James Rex.

— Ik dank u.

Raffles groette en verliet de winkel.

— Dat is één keer mis, mompelde hij. Enfin, ik geef de moed niet op, voor ik een paar dozijn heb bezocht.

Hij riep een taxi aan, en gaf de chauffeur het adres van een tweede antiquair op.

Ook in die zaak was de dolk niet gekocht. Eenzelfde antwoord ontving hij in de derde, vierde en vijfde zaak.

Maar in de zesde zou het geluk hem gunstig zijn.

De winkelier had het wapen nauwelijks gezien, of hij riep uit:

— Dat is de dolk, die ik gistermiddag verkocht heb.

— Aan wie?

— Aan een jonge dame.

— Kent u haar naam?

— Neen, mijnheer, zij nam haar aankoop mee en betaalde contant.

— Kunt u mij haar beschrijven?

— Zij was eer groot dan klein, met mooie, zwarte ogen en goudblond, buitengewoon glanzend haar, ongeveer achttien jaar oud. Zij was modieus en toch eenvoudig gekleed, en nam het geld uit een gouden beursje.

— Was zij alleen?

— Neen, zij was vergezeld van een jonge man, blijkbaar haar verloofde.

— Noemde zij hem bij de voornaam?

— Ja, enkele keren. Zij sprak hem met de naam Dick aan.

— Dank u, dat is voor mij ruimschoots voldoende.

Raffles pakte de dolk weer in, noteerde het adres van de antiquair, verliet de winkel en beval de chauffeur hem naar het huis van de bankier Lewenstein te rijden.

Een kwartier later stopte de taxi voor de deur van het oude huis.

Raffles stapte uit en belde aan.

De chauffeur James deed de deur open en verschrikte even toen hij een politie-beambte zag.

— Je hoeft niets te vrezen, chum, zei Raffles vriendelijk, terwijl hij de chauffeur op de schouder klopte. Maar je kunt me wel helpen, de duistere zaak op te lossen, die ons sedert vanochtend bezig heeft gehouden. Zeg mij eerst eens, of gij uw jonge meesteres graag moogt.

— O, mijnheer, Miss Alice is een engel. Als het niet om haar was, waren

wij al lang uit dit huis weggegaan, Ann en ik.

— Zo, zo. De bankier is dus geen « aangebeden » meester?

De trekken van de chauffeur versomberden.

— Voor de buitenwereld doet hij zich altijd vriendelijk voor, inspecteur, maar wij kennen hem anders, voor zijn dienstpersoneel is hij om het zacht uit te drukken een beroerling.

— Zeg mij eens, waart gij misschien bevriend met de vorige valet William?

— Hoe komt u er bij, mijnheer, riep de chauffeur met ongeveinsde verontwaardiging uit. Ik met die rotstraal omgaan? Ik heb er nooit aan gedacht. De hondsvot, die zijn eigen vrouw in de steek, en in armoede achterlaat, om zijn geld met een slet op te maken.

— O, was hij van dat kaliber. En nu nog een vraag die je misschien wel wat zal verbazen; rookte die William veel?

— Onafgebroken, iedere seconde dat hij vrij was, stak hij op.

— Tabak? Sigaren? Sigaretten?

— Neen, heel iets anders. Zijn broer is tweede stuur op de grote vaart en die bracht geregeld een hele kist Maleise strootjes uit Indonesië voor hem mee. Ik heb nooit een christelijk mens hier in Londen die vuiligheid zien roken.

— Ik geloof het graag. Die soort sigaretten zijn in geheel Engeland zo goed als onbekend. En nu nog één vraag, weet je ook, waar de voormalige valet William bij voorkeur komt, ik bedoel, in welk café?

— O ja, in een Italiaans wijnhuis, « Il Fiasco », in Nelsonstreet, een kwartier hier vandaan, er hangt een grote kruik in matwerk als uithangteken boven de deur.

— Dan weet ik genoeg. Dank je wel, en ik kan je verzekeren, dat je door deze verklaringen, je jonge meesteres een grote dienst hebt bewezen.

Met deze woorden ging Raffles heen, stapte weer in de auto, en liet deze stoppen voor het huis, naast de hem aangewezen kroeg gelegen.

De caféhouder, een Italiaan, stond voor de deur en zag met grote onrustig dan-

sende ogen een inspecteur van politie uit de auto stijgen, die regelrecht naar hem toekwam en hem toebeet:

— Is William, de kamerdienaar van bankier Lewenstein, binnen? Ik raad je aan, mij de waarheid te zeggen, of het zou je berouwen, man.

Dodelijk verschrikt door die ruwe bejegening stotterde de waard:

— Ja, mijnheer, hij zit al een uur achter mijn beste wijn heen. Het is alsof 't geen geld kost.

— Is hij dronken?

— Vóél scheelt het niet. Hij praat maar aldoor over zijn dikke portefeuille en dat hij zoveel geld kan verdienen als hij maar wil.

— Zo, zei Raffles, met een glans van zegepraal op zijn gezicht. Zo, zegt hij dat? Laat mij door, ik moet hem spreken.

Raffles duwde de verschrikte waard ter zijde en trad de gelagkamer binnen, die op dit uur zo goed als verlaten was.

In een hoek zat de bedoelde William aan een tafeltje, het hoofd in de handen gesteund, en druk lallend tegen een denkbeeldig toehoorder.

Raffles trad vlug op hem toe.

De zuiplap keek op en vestigde zijn doffe blik op de bezoeker.

Nauwelijks echter had hij diens uniform gezien, of hij scheen geheel te ontvuchteren en een grauwe tint verspreidde zich over zijn pafferig gezicht.

Hij stond op en wilde achter het tafeltje vandaan komen.

Raffles bracht met een bliksemsnelle beweging de hand naar zijn zak.

Het volgend ogenblik klonk een droogknappend metalen geluid.

De polsen van de ex-kamerdienaar waren in twee sterke stalen handboeien gesloten.

Tegelijkertijd zag hij de blinkende loop van een revolver op zijn gelaat gericht.

— Loop voor me uit, naar de deur, beval Raffles kortaf.

Geheel versuft wankelde de arrestant door de gelagkamer, langs de ontstelde waard, de revolverloop als een bedreiging in zijn rug.

— Staan blijven, beval Raffles weer, toen zij bij de deur waren. Hij opende deze en duwde de man voor zich uit.

— Vooruit. De auto in, gelastte Raffles ten derden male.

— Naar de villa van Lord Aberdeen in Cromwell Road, riep Raffles de chauffeur toe.

Onder de rit werd er geen woord tussen de beide inzittenden gewisseld.

Van tijd tot tijd wierp de arrestant

een schuwe blik als van een geslagen hond op de man, die hij voor een inspecteur van politie hield, ofschoon hij niet begreep, waarom deze hem naar de villa van Lord Aberdeen bracht, die hij vroeger verscheidene malen in het huis van zijn ex-meester had bediend.

Het sloeg juist zes uur op de klok van Sint Paul, toen de auto voor de deur der villa stopte.

HOOFDSTUK IX

DE HAND VAN RAFFLES WEEGT ZWAAR

Daar het reeds geheel duister was, achtte Raffles het niet nodig, van de tuindeur gebruik te maken. Hij rekende af met de chauffeur en trad met zijn gevangene binnen.

Brand, die de auto had horen stoppen, kwam hem tegemoet, en kon een kreet van verbazing niet onderdrukken, toen hij de ex-kamerbediende zag.

Gelukkig bedacht hij intijds, dat hij Raffles als inspecteur van politie moest behandelen.

— Wie breng je daar, inspecteur? vroeg hij.

— Een man, die Lord Aberdeen wenst te spreken, mijnheer. Wilt gij zijn bewaking op u nemen? Mijn dienst roept mij elders.

— Dát zullen we hebben, zei Brand. Het beste is, dunkt mij, hem maar zolang in dit hok onder de trap op te sluiten, tot ik mylord heb ingelicht.

Hij opende een berghok onder de trap Raffles duwde de gevangene naar binnen en sloot de deur.

— Is Dick Cunningham er al? vroeg hij fluisterend.

— Vijf minuten geleden gearriveerd, antwoordde Brand zacht.

— Dan ga ik mij gauw verkleden. Waar zit onze jonge vriend?

— In de bibliotheek.

— Uitstekend.

Raffles begaf zich naar zijn slaapkamer en, was tien minuten later weer in

Lord Aberdeen veranderd.

Juist trad Brand binnen.

Beiden begaven zich naar de bibliotheek. Raffles had de dolk, nog in het papier gewikkeld, in de hand.

Toen zij binnentraden stond Dick Cunningham, een jonge man van omstreeks vijftientig jaar, met een knap, innemend, maar bleek en van smart verwrongen gelaat, snel van zijn stoel op, en trad Raffles tegemoet.

— Mylord, zei hij, uw verzoek heeft mij verrast, maar ik heb u zeer leren hoogachten, en ik wilde er aan voldoen, ofschoon ik mij erg beroerd voel van wege... hm... nu ja, dat zal u wel geen belang inboezemen.

— Meent gij dat waarlijk, mijn beste Cunningham? vroeg Raffles, terwijl hij zijn hand op de schouder van de jonge man legde. Misschien komt ge aanstonds wel tot andere gedachten. Ga zitten, als ik u verzoeken mag.

De jonge man nam plaats op de stoel, die Raffles hem aanwees.

Toen zij allen gezeten waren, haalde Raffles de dolk uit het papier, waarin het wapen gewikkeld was, en hield het op de palm van zijn hand uitgestrekt.

— Kent gij dit wapen? vroeg hij Dick Cunningham.

— Helaas ja, luidde het antwoord. Ik ken dat ongelukswapen, kreet hij op wanhopige toon. Ik heb het gisteren met Alice gekocht en zij... en zij... o, het

is verschrikkelijk... zij heeft er die el-
lending van een Claypool mede...
neen... ik kan het onmogelijk zeggen.

— Dat behoeft niet, Dick, zei Raffles
op zachte toon, terwijl hij de jonge man
vriendelijk de hand reikte. Want Alice
heeft de misdaad niet gepleegd.

Cunningham keek de spreker aan, als-
of hij zijn oren niet vertrouwde.

— Ik wil je niets wijs maken, Dick.
Ik geef je de verzekering, dat het meisje
dat je liefhebt, Claypool niet vermoord
heeft.

De jongeman stond op, keek Raffles
met schitterende ogen aan, ging naar
hem toe en zei, terwijl hij hem met
koortsachtige hand bij de arm greep:

— Als dat waar is, mylord, dan zal
ik u ten eeuwige dage dankbaar blijven,
dat gij het mij gezegd hebt. Gij neemt
mij een onmetelijke last van mijn hart.
Ik heb vreselijke uren doorgemaakt. Ik
kon mij niet voorstellen, dat mijn lieve
schat in staat zou zijn een mens te do-
den, zelfs al was die mens een schurk
van het gehalte van een Claypool. En
toch, toen ik bedacht, hoe de dolk, die
ik een paar uren tevoren met haar ge-
kocht had, in het lichaam van de ver-
moorde werd gevonden, kon ik niet twij-
felen.

— Ik begrijp volkomen wat er in u
is omgegaan, hernam Raffles op ern-
stige toon, maar ik zeg u nogmaals, dat
Alice Gray de kassier niet vermoord
heeft, ofschoon zij, al is het geheel bui-
ten haar schuld, de oorzaak van zijn
dood is geweest.

— Dus toch, riep de jonge man.

Raffles wisselde zacht enkele woor-
den met Brand, waarop deze het ver-
trek verliet.

Enige ogenblikken later keerde deze
terug in gezelschap van de nog altijd
geboeide ex-kamerdienaar, die veel leek
op een geslagen hond, en schoorvoetend
binnen kwam, stevig vastgehouden
door de ijzeren knuist van de secretaris.

Even heerste er zwijgen in het ver-
trek.

Toen zei Raffles, zich tot de gevan-
gene wendend:

— Ken je mij?

— Ja, mylord. Gij zijt Lord Aberdeen,
die vaak in het huis van mijn meester
kwam... antwoordde de man, die lang-
zamerhand zijn zelfbeheersing terug
scheen te krijgen, nu hij bemerkte, dat
hij behoorlijk werd behandeld en dat
de inspecteur van politie blijkbaar het
huis verlaten had.

— Zo, dat doet mij genoegen, her-
nam Raffles.

Even zweeg hij, keek de ondervraag-
de doordringend aan en zei toen op luide
toon:

— En vertel ons drieën nu eens, wat
gij wel gezien hebt, toen gij gisteroch-
tend om acht uur achter de schuifdeur
tussen de eerste en de tweede kamer
stond.

De man begon over zijn gehele li-
chaam te sidderen.

Zijn gelaat werd asgrauw en zijn ogen
staarden verwilderd naar de spreker, ter-
wijl hij moeite had, zich op zijn trillende
benen overeind te houden.

— Kunt u me straffeloosheid belo-
ven, als ik u de waarheid zeg, mylord?

— Dat beloof ik, antwoordde Raffles
ernstig, omdat gij tot uw geluk geen
uitvoering aan uw slechte plannen hebt
kunnen geven. En vertel nu. Daar staat
een stoel.

De toegesprokene liet zich meer op
de stoel neervallen, dan hij er op ging
zitten, keek de drie mannen beurtelings
aan en zei toen:

— Zoudt gij die boeien willen losma-
ken? Zij knellen mij.

— Neem hem de boeien af, Charles,
zei Raffles.

Brand had met een snelle beweging
de boeien geopend.

De bottelier wreef zijn geschaafde pol-
sen en zei toen, na even te hebben na-
gedacht:

— Alles heb ik te wijten aan Mary
Tornyeroft en aan die ellendeling Clay-
pool. De eerste heeft me behekst en mij
van mijn vrouw en kinderen afgehaald
en de tweede had mij bepraat om hem
behelpzaam te zijn bij de ontvoering
van Alice Gray, de pupil van bankier
Lewenstein.

Dick Cunningham maakte een woe-

dend gebaar, maar Raffles legde hem de hand op de arm en keek hem veelbetekenend aan.

— Wij hadden het plan gemaakt, zo vervolgde de gevangene, om haar hedenochtend heel in de vroegte te ontvoeren. De slaapkamer ligt gelijkvloers en wij hadden alles in gereedheid gemaakt om haar naar buiten te lokken. Ik wachtte vanochtend omstreeks half zeven op de komst van Claypool, die mij een groot bedrag voor mijn hulp had beloofd. Door een of andere omstandigheid, ik zal wel nooit weten welke, kwam hij pas veel later dan was afgesproken. Nu moet ge weten, dat de slaapkamer van de bankier op de eerste verdieping ligt en dat men die kamer langs de kortste weg van de kamer van Alice Gray kan bereiken, door de zes treden van het kantoor op te gaan en vervolgens door de deur die zich ter rechterzijde van de gang bevindt. Omstreeks half acht was ik voor de zoveelste maal ongeduldig naar de vestibule gelopen, denkende dat nu wel alles zou mislukken voor die ochtend, toen ik plotseling de deur van de slaapkamer van Alice Gray hoorde opengaan. Ik wist niet wat dat betekende en omdat ik in geen geval verrast wilde worden, liep ik naar het kantoor en verborg mij achter de half openstaande schuifdeur. Dat hoefde trouwens niet eens, want het was nog bijna pikdonker in het vertrek, daar de luiken gesloten waren. Het tweede lokaal echter was helder verlicht. Nauwelijks stond ik daar, of ik hoorde de zachte schreden van het jonge meisje de treden van de trap opkomen. Verwonderd over deze vroege wandeling, die volstrekt niet in haar gewoonte lag, wilde ik door het eerste lokaal weer naar de vestibule sluipen om haar na te gaan, toen ik duidelijk een sleutel in de voordeur hoorde steken en de deur opengaan. Ik begreep, dat het Claypool moest zijn. Een paar minuten verstreken, toen hoorde ik de zware stappen van Claypool, die hij echter zoveel mogelijk probeerde te dempen, de zes treden van het trapje opkomen en het lokaal binnengaan, waar de brandkast stond. Een

ogenblik later hoorde ik de sleutel in het slot knarsen, maar toen vernam ik eensklaps de heldere stem van Alice Gray, die boos uitriep:

— Wat hebt gij op dit ogenblik met de brandkast te maken?

Ik keek door de kier van de schuifdeuren en zag het jonge meisje met vlammende ogen tegenover de kassier staan. In haar hand had zij een langwerpige voorwerp in een doek gewikkeld.

— Het geschenk voor de voogd, mompelde Raffles in zichzelf.

— Zij was gekleed in een kanten négligé. Toen volgde een gesprek, dat ik moeilijk kon volgen. Alice Gray was zeker bevreesd, het personeel te alarmeren en haar voogd te wakken, terwijl Claypool zijn stem om begrijpelijke redenen dempte. Ik bedacht, dat ik de vent mijn hulp had toegezegd, maar vreesde aan de andere kant, dat het al veel te laat was om nu nog ons plan ten uitvoer te brengen. Zo stond ik daar weifelend, toen plotseling mijn aandacht werd getrokken door enige luider gesproken woorden. Claypool zei:

— Ja, ik weet wel, dat gij die melkmuil van een Cunningham boven mij stelt, maar ik bezweer je, dat je de mijne zult zijn, goedschiks of kwaadschiks.

— Denk je dat, ellendeling? antwoordde het meisje met onuitsprekelijke verachting.

— Dat denk ik, en ik zal het je dadelijk bewijzen. Meteen deed hij een pas naar haar toe, met uitgebreide armen. Maar nu zag ik, hoe het jonge meisje bliksemsnel de lap losmaakte, en nu een dolk in de hand hield...

— Deze, zo viel Raffles hem in de rede, terwijl hij hem het wapen toonde.

— Die is 't, mylord, riep de ex-valet.

— Ga door, beval Raffles.

— Alice Gray ging met uitgespreide armen voor de kast staan, en riep dreigend: Ik zal mij weten te verdedigen, mij en mijn geld, als je een stap nader komt. Een spottend gelach was het enige antwoord. De kassier kwam weer op haar toe en toen gebeurde er iets vreselijks, hij raakte met de voet onder de zware cocosmat, struikelde, viel, juist

met de borst in de dolk, die het jonge meisje in de uitgestrekte rechterhand hield, en die met het uiteinde tegen de kastdeur rustte. Ik hoorde een krassend geluid, toen de plof van een vallend lichaam, toen niets meer. Een ogenblik dacht ik, dat het jonge meisje krankzinnig zou worden, zo bleek was zij en zo'n vreselijke ontzetting stond er in haar ogen te lezen. Maar toen nam ze vlug de doek, spreidde die over het gelaat van de dode uit en ijde weg, als zaten demonen haar op de hielen.

Ik stond wel een paar minuten letterlijk verstijfd van schrik. Ik kon geen lid verroeren, mylord, ik verzeker het u. Het was me alsof de dode man mij voortdurend strak aankeek.

Eindelijk vermaande ik me en wilde vluchten, toen ik de deur opnieuw hoorde opengaan. Ik keek door de deurreet en zag de bankier binnentreden. Hij schrok hevig op het zien van het lijk, waarschijnlijk had hij de plof van het vallend lichaam gehoord. Hij keek schuw rond, met trillende knieën en starende ogen. Ik hield mij natuurlijk doodstil. Maar toen gebeurde er weer iets geheel onverwachts. Lewenstein scheen plotseling een duivelse inval te krijgen, hij haalde zijn sleutelbos uit de zak, opende snel de brandkast, haalde er enige zakken geld, een kistje en een dik pakket effecten uit, en snelde weg, blijkbaar over de gang door de deur, waarvan hij alleen de sleutel heeft, naar zijn eigen vertrekken.

— Dit is genoeg, William, viel Raffles hem ernstig in de rede. De rest weet ik. Gij hebt enige uren later over-

haast het huis verlaten, omdat gij bedacht, dat gij nu de bankier in uw macht had en hem ten allen tijde geld zoudt kunnen afpersen; is het niet zo?

De valet liet het hoofd op de borst zinken en zei bijna onhoorbaar:

— Zo is het.

— Welnu, ik laat je vrij, want je zult die schurk van een Lewenstein, die misbruik maakte van wat hij een moord geloofde, om het fortuin zijner pupil te stelen, niet meer kunnen benadelen. Je kunt mijn huis verlaten, maar wij drieën gaan naar de bankier en zullen hem dwingen het gestolen geld terug te geven. En gij, beste Cunningham, gij zult uw meisje gerust stellen en zeggen dat zij niets te vrezen heeft. De hand der Voorzienigheid heeft Claypool gedood, niet zij. En nu moet ons haar verdriet ook duidelijk zijn; zij moet immers een sterk vermoeden hebben gehad, dat haar eigen oom later de brandkast plunderde.

* * *

Een paar uren later was een gebroken, ontmaskerde gauwdief op weg naar Amerika, om nooit meer in Engeland terug te keren, Salomon Lewenstein.

En de volgende dag stikte inspecteur Baxter bijna van woede bij het lezen van een juist ontvangen briefje, dat aldus luidde:

« Zoek niet langer naar de betekenis van de letters op het dolkgevest, beste vent. Zij beduiden James Rex. Dat laatste woord is Latijn, moet gij weten en betekent koning. Steeds tot uw dienst.

John Raffles. »

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

DE BLAUWE STRAAL

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met SLECHTS f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNPASTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f. 58,80, nu VOOR SLECHTS f. 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster-serie 2; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266